

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 741

Ἔτος ΛΒ΄.

1 Αὐγούστου 1977 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 3628 280

ΑΙ ΧΑΛΕΠΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΗΜΕΡΑΙ

Πολλοὶ ἐπισημαίνουσι τὸν κίνδυνον τῆς αὐτοκαταστροφῆς τοῦ Κόσμου. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Τὰ τρομερὰ ἀτομικὰ ὅπλα, τὰ ὅποια ἐξεύρον οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ὁποίων ἐδοκιμάσθη καὶ δοκιμάζεται συνεχῶς, εἰς ἐκάστην τελειοποιεῖν τῶν, ἡ τεραστία καταστροφικὴ δύναμις, δὲν ἀφήνουν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου.

Ὁλόκληρος ἡ γῆ εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι μίᾳ μεγάλῃ πυριτιδαποθήκῃ. Ἐν τυχαίῳ ἀναμα τῆς Θλυαλλίδος, θὰ τὴν ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ πᾶν εἶδος ζωῆς ἐξ αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ τόση κοσμικὴ σοφία, ἡ τεραστία μηχανικὴ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς, ἡ εἰς τὴν σελήνην διὰ διαστημοπλοίων μετάδοσις ἀνθρώπων καὶ τὰ τόσα ἄλλα ὄντως θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, εἰς τοσούτον τρομερὸν τέλος ἔδωκαν τὴν ἀνθρωπότητα; Ναὶ δυστυχῶς.

Διότι πλείστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς, καὶ δὲ Κυβερνῆται μεγάλων Κρατῶν ἠργήθησαν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Σὺμπαντος Θεοῦ. «Βλαταιώθησαν

ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν καὶ ἐσκοτίσθη ἡ αἰσίνετος αὐτῶν καρδία. Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν», ἴηται: μετὰ τούτους ψευδεῖς καὶ πεπλανημένους συλλογισμοὺς τῶν, ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν πραγμάτων, μωροὶ, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ αἰσίνετος καὶ ἀνίκανος γὰρ καταλάβει τὰ ἀληθῆ καὶ πρέποντα διὰ τῶν.

Καὶ ἐγὼ ἰσχυρίζομαι ὅτι εἶναι σοφοί, ἔγιναν μωροὶ καὶ ἀνέηται.

Διὰ τοῦτο ἀφῆκεν ἀπὸ αὐτοῦ ὁ Θεὸς τὴν Χάριν του, καὶ τοὺς ἀφῆκε γὰρ παραδοθῆναι μετὰ τὰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας τῶν καρδιῶν τῶν εἰς ἀκαθαρσίας «εἰς πάθη ἀτιμίας», εἰς αἰσχρότητας, ἀνηλικούτους. «Παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ ἀνήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεστοῖς φθόνου, φόβου, ἐριδος, δόλου, κακοηθείας.... (Ρωμ. Α' 21—29.)

Αὐτὰ τὰ ὅποια ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος διὰ τοὺς εἰδωλολάτρους τῆς Ἀποστολικῆς ἐποχῆς, ἔχουν δυστυχῶς τελείαν ἐφαρμογὴν, καὶ εἰς πολ-

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος

Ἀδώνιαδος τὸ καύχημα καὶ τῶν μοναστῶν τὸ σέμνωμα

Τὸν πλέον θεμιτὸν καὶ χαρούμενον μῆνα τοῦ ἔτους, τὸν Ἰούλιον, ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει ἡ ἀγιοπάτη μας Ἐκκλησία τὸν Ἀριστὲα τῶν μοναστῶν, τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀδωνίτην. Τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, τὸν παλιστὴν τοῦ ἔρημου Ἀθῶνος, τὸν ἐφάρμαλλον πρὸς τὰς μεγάλας πατερικὰς καὶ ἀσκητικὰς μορφὰς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἰδρυτὴν καὶ κτήτορα τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Ἡ μνήμη τοῦ ἀναγκαζομένου μᾶς θυμίζει τὸν μοναχισμόν ἀπὸ τοὺς αἰῶνας, ὅστις αἰν ἓν μὴ φυσικὴ συνέπεια τοῦ Θεοκεντρικοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, ἐξεπέδησεν μέσα ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐξελέχθη τόσον, ὥστε, ἀληθινὰ ἀμεσουράνησεν καὶ προσέφερεν πλουσιμότητες Ἑθνικὰς καὶ κοινωνικὰς ὑπηρεσίας ποῦ γράφτηκαν μὲ ὀλόχουσα γοῖμματα στὴν Ἱστορίαν τῆς Πίστews.

Ἡ Θεορηκεία τοῦ Θείου Ναζωραίου ἡ ὁποία τονί-

λοῦς θεβαπτισμένους χριστιανούς τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἐνδόξος μας Ἑλλάς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μέχρι πρὸ τινος μίαν εἰρηνικὴν Ὁρθόδοξον χριστιανικὴν νησίδα εἰς τοὺς ὠκεανούς τῆς ἀπιστίας καὶ ἀκαλασίας τῶν ἀλλασθῶν, διακρινομένη διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἠθικὴν τῶν πολιτῶν τῆς, ἐκπορεύεται ἤδη, διὰ τὰ μὴ ἔχῃ διάφορα ἦθη καὶ θεσμούς ἀπὸ τοὺς «Ἑυρωπαϊκούς», τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἐξεπολίτισε καὶ ἐδίδασκεν εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον τοῦ ὀρθοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν.

Παρὰ ταῦτα «δὲν ἐξέλιπον οἱ ὅσοι» ἀπὸ τὴν ἰσρὰν καὶ αἰματόβρεκτον ταύτην γῆν τῶν ἐνδόξων Προγόνων μας. Μέγα τμήμα τοῦ Ἀγίου Λαοῦ τῆς, ὡς αἰγῆνος μελισσῶν, βαμβοῦν πέριξ τῶν συντηρητικῶν σκαλίων τῆς πνευματικῆς Ἠγασίας τῆς ἀναγόμενον συνθήματα πρὸς εἰρηνικὴν εὐαιρετικὴν δράσιν καὶ κρατεροῦς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐνδόξου Πατρίδος μας ἀγῶνας.

Ὁ Παντοκράτωρ Θεός, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερμάχου Στρατηγῆς τοῦ Ἀγίου Γένους ἡμῶν, τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν «τὸ περικείμενον ἡμῖν νέφος Μαρτύρων» ἀποτελούντων Ἀγίων, θά ποιήσῃ καὶ πάλιν τὸ ἔλεός του μεθ' ἡμῶν. «Θαρσεῖτω ταῖνον, θαρσεῖτω Λαὸς τοῦ Θεοῦ! καὶ γὰρ Αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς ὡς Παντοδύναμος». Ἀμήν.

Ζεὶ τὴν ΘΥΣΙΑΝ, παρέσχεν πλούσιον ἔδαφος στὸν Μοναχισμόν, ὥστε πολλὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις ν' ἀπαινοῦνται τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ὑποβάλλονται σὲ παντὸς εἰδὸς θυσιὰς μὲ τελικὸν σκοπὸν τὴν μυστακὴν ἑνωσιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, τὴν «Θέωσιν» δηλαδὴ ποῦ ἀποτελεῖ τὸ Ἱδεώδες τοῦ Μοναχισμοῦ.

Μεγάλα ἀνθρώπινα ἀναστήματα, περὶ τὰ μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνος μετὰ Χριστόν, γίνονται δαδούχοι τοῦ μοναχικοῦ Ἱδεώδους καὶ διαδίδουν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παντοῦ: Αἴγυπτος, Παλαιστίνη, Συρία, Μικρὰ Ἀσία, Ἑλλάς καὶ ἄλλα πολλὰ μέρη εἶναι ὁ Θεοδώρητος Στέφανος τοῦ Ὁριθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ὅπου ἤρπασαν μεγάλα μοναστικά κέντρα, ἀληθινὰς Λαύρας, ἐνθα πλήρη εὐσεβῶν πιστῶν μὲ ἀληθινὴν «λαύραν», «Θεῖον ἔρωτος», ἠγάπησαν τὸν Ἀγαπημένον Κύριον.

Εἰς τὰ μέση αὐτὰ μὲ συνθήματα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «ὁ φιλοῦν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσῃ αὐτήν καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξῃ ταύτην». (Ἰωάν. ΙΒ' 25), ἀρνήθησαν καὶ καθὲ χάρις καὶ εὐτυχία τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ περισταίῃσιν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ τὰ σωματικά καὶ ψυχικά πάθη σὲ τέτοιο σημείον, ὥστε νὰ ἀποδοῦν ἐπίγειοι Ἀγγελοι... Μία τέτοια μορφὴ εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος τοῦ Ἀθῶνος γιὰ τὸν ὁποῖον τανίζει ὁ Συναξαριστὴς του:

»Μέγας μὲν Ἀντώνιος, ἀρχὴ πατέρων.
»Θεῖος δ' Ἀθανάσιος ἔνθεον τέλος.
»Κὼν ἦν Ἀθανάσιος ὑπέρθεος χρόνους,
»Ἄλλ' ὑπερέσχεν καὶ παλαιούς τοῖς πόνοις.
»Ἀθανάσιος καὶ Μαθητῶν ἐξάδι
»καὶ λύονται σκαμάτων ναοῦ λύσει...

Γέννημα ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἀρχαϊκῆς πόλεως —τῆς Τροαπολίντιος— κατὰ κόσμον Ἀθροακίμος, ἐκγονέον Φιλοθέου καὶ εὐσεβῶν, καταγωγόμενον ἐξ Ἀντιοχείας, ἐδέχθη χριστιανοσυνεπῆ μόρφωσιν, ἡ ὁποία ἀπετέλεσεν τὴν ὑποδομὴν τοῦ ὅλου αὐτοῦ ἁγίου χαρακτήρος καὶ τῆς βιωτῆς. Μορφώνεται στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ καταπλήσσει τοὺς πάντας μὲ τὴν σοφίαν καὶ τὴν σθένειν του. Ποθῶντας τὴν ἠθικὴν καὶ χριστιανικὴν του τελειοποίησιν ἀνέρχεται σὲ ὄρος Κυμνῶ, στανήνηλον καὶ δυσανάβατον, ὅπου Μονὴ ἱστορικὴ καὶ Ἡγούμενος αὐτοῦ, ὁ ἐπὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ καὶ ἐγιόγητι βίον διασφαιρούμενος ὁστος Πατὴρ Μιχαὴλ ὁ Μαλεῖνος, ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν 12ην Ἰουλίου, ὡς Ἅγιος αὐτοῦ.

Κοντὰ στὸν μέγαν αὐτὸν ἄνδρα δοκιμάζεται ὁ Ἀβραάμης γιὰ νὰ κορῇ ὅσσοις ἐπὶ αὐστηροτάτην δο-

κηλασίαν μοναχὸς περιβληθεὶς τὸ μοναχικόν τριβόνιον καὶ λαβὼν τὸ ὄνομα Ἀθανάσιος. Ἡ δὴρα καὶ ὁ ἱερός πόθος πρὸς ἡθικήν του τελειοποιεῖν ὁδηγεῖ τὸν Ἀθανάσιον στὸ Ἀγρίνιον Ὅρος ὅπου συναντᾶται καὶ υποτάσσεται στὸν ἱσαγγελον γέροντα καὶ ἀπαράμιλλον ὡσκηρὴν, τὸν Ὅσιον Πέτρον.

Ἀλλὰ ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος θὰ συμπληρώσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν χαρισμάτων του προχωρῶντας στὰ ἐνδότερα τοῦ Ἀθῶνος ὅπου, κατόπιν αὐτοκρατορικῆς ἐπιχορηγήσεως τοῦ παλαίου φίλου του, αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκά, ποιῶν τὸσον εἰλαβεῖτο τὸν Ἀθανάσιον ὅτε νέει ἀκόμη, στὴν Ἱερασιδα τῶν πόλεων, εἶχαν συνδεθεῖ μὲ στενὴν ἀδελφικὴν φιλίαν, ὡφάνει τὸ ἔτος 963 μ.Χ. τὴν περιώνυμη πολυαριθμὴν Λαύραν τῶν Μοναχῶν καὶ τὸν μεγαλοπρεπεῖ Ναὸ τῆς Παλιούρου καὶ Προστατῆδος τοῦ Ἀθῶνος, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, κτίσμα θαυμασίας Βυζαντινῆς τεχνουργίας. Ἐκεῖ πλήθη μοναχῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας ἔρχονται νὰ μονάσων καὶ ἀσπασθοῦν τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου πολιτοῦ τῆς Λαύρας. Ὁ δὲ ὅσιος Ἀθανάσιος σὺν ἄλλοις ἱεροῦς Ἰλλας καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν του, νηδὴμοῦτον ἀγρυπνῶν, ἀσκήσαντος, ἀεικήνητος, ἐργατικώτατος καλαιπαιρεῖ τὸ σῶμα του μὲ τὴν ἀσκησιν καὶ κοπιωδεστάτῃ ἐργασίᾳ ἕως ὅπου ἡ ἀνεομήνευτος καὶ ἀνεξιχνίαστος Βουλὴ τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἐπιτρέπει δοκιμασίες καὶ θλίψεις, ἀκατανόητες γιὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, ἐπιτρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ στέγη

τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς, ὅπου ὁ Ἅγιος μὲ ἔξη ὑπόστασις τοῦ ἐπεσκεύαζεν αὐτήν, καὶ νὰ κομινισθοῦν κάτω ἀπ' αὐτήν καὶ εἶθαι τὸν μαστορικὸν θάνατον, ταφεῖς ἀκριβῶς ὁ Ἅγιος στὸ σημεῖον ἐνθα ἔπεσεν καὶ ἀναπαύομενος μέχρι τῆς σήμερον ἐκεῖ, ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου καὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Τοὺς γιὰ τοὺς ζῶντας μαζοῦν τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Βουλῶν Ἐκείνου, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς συνέβη τὸ τοιαύτον ἐκεῖνο τέλος τοῦ ἁγίου. Ἀλλὰ πρὶν ἐξηγηθεῖται ὅταν ἀπαύσιμεν τὸν Τῶδε λέγοντα: «Μακάριοι ὅσοι ἐλυπήθησαν ἐπὶ πάσας τὰς μίστιξιν σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ χαίρουσιν αἰῶνα δόξαν σοὶ καὶ εὐφρανθήσονται εἰς τὸν αἰῶνα». (Ματθ. 12, 41). Ὁ ὅσιος πατήρ Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης εἶε εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ ὁμολογεῖται ὁ ἱερός τῆς Ἀγιονόρου Πολιτείας τοῦ Ἀθῶνος καὶ ἡ πανίση μνήμη του μᾶς ὑπενημίλει, τὰ ὅσα ἀφείλεται ὡς Ἑθνας καὶ ὡς ἄσκη Ὁρθοδόξων πιστῶν στὸν Μοναχικὸν Θεσμόν τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ἀς εὐχρησθῶμεν λοιπὸν ὅπως τὰ νεῖα τῆς Πατρίδος, αὐτὰ ποὺ δὲν μποροῦσαν ἢ δὲν θέλησαν νὰ μελετήσουν τὸν σωστὸν ῥόλον τοῦ Μοναχισμοῦ στὴν Πατρίδα μας ἀπὸ τοὺς αἰῶνας τώρα καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ΓΝΩΡΙΣΟΤΗ αὐτὸν καὶ μιμούμενοι τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην γίνουμιν αὐτὰ συνεχιστὰ ἐκεῖνου, ὥστε ὁ πατέρας αὐτοῦ Θεσμός τοῦ Μοναχισμοῦ, αὐτὴ ἡ τεραστία δύναμις τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶθῃ τὴν παλαιὰν αἴγλην καὶ δόξαν Του. Εἶθε.

Στήλη Κατηχητικὴ

Τὰ Διδάγματα τοῦ Πόνου

Ο ΠΟΝΟΣ, εἶναι μία ἀδυσκρινώμενη πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας. Γιατὶ ὅπως λέγει ἕνας μεγάλος Θεολόγος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐμεῖς εἰμεθα τὰ θλιβερά λαλοῦμε τῆς ζωῆς καὶ ποτεζόμεθα ἀπὸ τὴν γέννα μας μέχρι τὸν θάνατόν μας ἀπὸ τὸ πικρὸ νερὸ τῶν δακρύων. Κλάμμα καὶ πόνος μόλις γεννηθούμε, κλάμμα, τὸ πικρὸ νερὸ ποὺ ρέει κάθε νεοσσάφον τάφον. Καθημερινῶς ἀτυχήματα, βίαιοι θάνατοι, ἀπρόβλεπτα θλιβερά γεγονότα μᾶς φέρνουν πολὺ κοντὰ στὸν πόνον, πολλοὶ ἀγκυλωμένοι μὲ τὸν πόνον. Καὶ ἐνῶ μετὰ ἀπὸ κάθε πόνον φιλοσοφώντας λέμε «ὃ γέγονεν γέγονεν» καὶ συνεχίζομεν τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας, ἡ Χριστιανικὴ πίστις προσφέρει τὴν ἀνακούφισιν στὸ σημεῖον αὐτὸ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν υπέρνικσιν τῆς πραγματικότητος. Πῶς; Ἀς θυμηθοῦμε ἕνα γεγονὸς ποὺ μᾶς διδάσκει πολλὰ: Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς προδασίας τοῦ Κυρίου ὁ Πέτρος παραινεῖ τὸν

Διδάσκαλόν του ν' ἀπακρύγῃ τὴν πορείαν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ νὰ δοκιμασθῇ, νὰ φάγῃ. Ἀλλὰ ὁ Διδάσκαλος ἐπιτιμᾷ τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει: «Τὸ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». (Ματθ. 1' στ. 23). Βλέπομεν ὅτι ἀντιμετωπίζει τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν Θάνατον ψέχοντα γιὰ νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸν εἰς ἀνάστασιν δικῆ Του καὶ ἀνάστασιν ἀπάντων τῶν νεκρῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἐκρεμάτο ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοιμερὰ ὑπέφερε ἀπὸ τὴς πληγῆς καὶ ἀπὸ τὸν πόνον τῆς ἀνθρώπινης ἀχρηστίας, κάποιος προσείθηκε νὰ τοῦ προσφέρει ἕνα ἀνασθητικόν (Ὀῖον) ἐσθονισμένον «καὶ ἐδόσαν αὐτῷ πίνει ἐσθονισμένον οἶνον, ὃ δὲ οὐκ ἔλαβεν». Μαρκ. 15' 23). Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἀρνήθηκε γιὰτὶ δὲν θέλησε νὰ κάμῃ καμμίαν ὑπερπαιγὴν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ του τὸν Πόνον.

Δὲν δέχθηκε ὁ Κύριος κανένα ἀναισθητικόν, ὑπέ-

Στήλη τῶν Πρεσβυτέρων

Μεριαὶ Ἑρωτήματα

Πρωτῶν πολλὰ συχνά: Πῶς μεταρρύν νὰ προσέλθουν στὴν Ἱερουσὴν χωρὶς περιγραφὲς μορφώσεως κατὰ κόσμον; Εἶναι εὐδαίην ἀρετὴ ὁ προσερχόμενος στὸ μέγιστον ὑπόβλημα τῆς Ἱερουσὴς, ποὺ κατὰ τὸν ἱερὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον εἶναι «τέχνη τέχων καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν», νὰ σκεφθῇ ἐπὶ ἀγαλαμβάνει ἔξοχον τὸ ὅποιον οὔτε Ἀγγελοὶ, οὔτε Ἀρχαγγελοὶ, τόλμωσιν νὰ ἀναλάβουν. Ἄν αὐτὸ σκεφθῇ ἀρετὴ, τότε, νὰ κατανοήσῃ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ μεγάλου ἔργου τὸ ὅποιον θὰ ἀναλάβῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Οὐρανάρχων Θεὸς Βασίλειος πα-

στη κατεργαζά ὅλον τὸν πόνον τοῦ μαρτυρίου Του καὶ μετέβαλεν τὴν τριγωνίδιον τοῦ Σταυροῦ σὲ Παγνολομὸν Ἑλπίδα καὶ Χαρὸν. Ἐπομένως ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, ποὺ εἶναι μία ἀδιαφιλονίκητη πραγματικότητα τοῦ καθημερινοῦ μας βίου, πραγματοποιεῖται **ΜΟΝΟΝ** διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου μας: «Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψεις ἔχετε, ἀλλὰ θάρσετε **ΕΓΩ ΝΕΝΙΚΗΚΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ**». Καὶ αὕτῃ ἡ μέθοδος καὶ ἡ ταπεινὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετώπισαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ὅλον τὸν πόνον καὶ ὅλον τὸν ἐποχῶν, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ διωγμένοι, οἱ σκληραγωγημένοι, οἱ πάσχοντες, οἱ δυστυχεῖς, τὰ τοιαῦτα γεγονότα καὶ τὴς δοκιμασίας τῆς ζωῆς τῶν καὶ ἠρῶσαν σὲ μᾶς τὸ ὑπερῶν παρόδειγμα τῆς ἡθικῆς γενναιότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐντολμῆς καὶ ἀγάπης τῶν. Ὁ Χριστιανός, ὁ πιστὸς καὶ ἀρροσφαγμένος εὐλογεῖ τὸν Θεόν, δὲν καμπεύει ἐπὶ τὸ βάρος τοῦ πόνου, στὴν πορείαν τῆς ζωῆς ποὺ βλέπει νὰ πραγματοποιεῖται Ὁ **ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Ο ΑΤΡΩΤΗΣ ΜΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ**, ποὺ ἐνὶ εἰναι **ΜΟΝΟΓΕΝΝΗΣ ΤΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**, δοκίμασεν ὅλο τὸ παρόντα Πάθος τοῦ Σταυροῦ, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἔτσι καὶ τὸ μέτρον μὲ τὸ ὅποιον θὰ μετράμε τὸν πόνον μας πόνον καὶ θὰ τὸν ἀντέχωμεν, ὅπως ἐκεῖνος εὐλόγησε μᾶς τὸ δίδασκεν ἀπὸ τὸ ἴδιον τῆς τραγωδικτέρας Καθόδου ποὺ ἀνέβηκε ποτὲ Ἑσπεμμένος.

Ἄς μὴ θερημολογοῦμεν μακρολατρεῖα στὸν πόνον μας, ἀλλὰ ἄς τὸν μετασυνάσωμεν σὲ ἡθικὴν ἐνέργειαν καὶ **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΝ** γιὰ νὰ μπορέσωμεν τὴν νικηφόρον συνέχισιν τῆς πορείας μας ἐπὶ τῆς πολυστασιαστικῆς γῆς. Αὐτὸ μᾶς προτρέπει ἡ ἡμετέρα ὅλον ἐκείνων ποὺ δοκιμασθήσαν καὶ ἀντιμετώπισαν τὸν πόνον μὲ τὴν μέθοδον τῆς **ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ**.

εὐαγγέλιον πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους: «Σπουδάσων ὁ Ἱερεὺ, σαφὲς παρηγοῖσθαι ἐγγύτην ἀνταπόκριντον, θεοποιησάμεν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Μηδέποτε στῆς εἰς συνέξιν ἔχθραν ἔχων κατὰ τινος, ἵνα μὴ φρυγανδεύσης τὸν Παράκλητον. Ἐν ἡμέρᾳ συνάξεως μὴ δικάζου, μὴ φιλονεῖσαι ἀλλ' ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένων **ΠΡΟΣΕΤΧΟΥ** καὶ **ΑΝΑΓΙΓΝΩΣΚΕ** μέχρι τῆς ὥρας ἐν ἡ σε δεῖ τελῆσαι τὴν Θεῶν Μυσταγωγίαν. Καὶ οὕτω παρὰστῆθι ἐν κατανύξει καὶ καθαῖα καρδίᾳ τῷ ἁγίῳ Θυσιαστήριῳ, μὴ περιβλέπων ἑνθεν κακείθεν, ἀλλὰ φόβῳ καὶ φόβῳ παριστάμενος τῷ ἐπουρανίῳ βασιλεῖ». Ἰδοὺ τὴν παραγγελίαν ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας μας Διδάσκαλος. Γι' αὐτὸ θαῖνος ποὺ ἀξιώθηκε νὰ πληρώσῃ τὸ ἅγιον Θυσιαστήριον ὡς ἐκρωτήσῃ τὸν ἐσπότην του: Ἦχει φόβον Θεοῦ καὶ ἀγάπην πρὸς Ἀδελφὸν καὶ ὅλους τοὺς ἐνορίτας του; Εἶναι εὐλαβὴς καὶ ἀκεραῖος καὶ ὁρθὸς στὸν λόγον του; Ἀποφεύγει τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πονηρίαν; Βλέπει ὁρθά, διδάσκει ὁρθά, μιλά μὲ πατερικὴ καλωσύνη καὶ γλυκύτητα πρὸς πάντας; Ἀποφεύγει τὴν κατάκρισιν, γιατί ἡ κατάκρισις χωρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν, ποὺ εἶναι γέννημα τῆς ὑπερηφανείας, σπέρμα τοῦ σατανᾶ, ἡ ὁποία βαθμιαίως ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον στὴν ἀπώλεια;

Γνωρίζει ὅτι τὸ μῖσος, ἡ ὑπερηφανρότης ἡ πορνεία, τὸ ψεῦδος, ἡ μοχθηρία, ἡ ἐμπάθεια καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ πάθη κινεῖται ἀπὸ τὴν κατάρτισιν, ἡ ὁποία χωρίζει πικρὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης: Ὅταν ἀποσπῇ συχνὰ νὰ κατακαίνουν ἄλλους λέγει μὲ τὸν λογισμόν του, ἐγὼ εἶμαι χειρότερος καὶ ἁματωλότερος πάντων, ὥστε ἔτσι δὲν σκανδαλίζει τὴν ψυχὴν του καὶ θοῖσκει ἀνάπαινον καὶ ἡμεῖαν μαζὶ τὸν σκανδαλισμὸν τῆς Κατακαρίσεως.

Πορεύοντας τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ καλὰ ἔργα ὡς ἔχει ὑπαχέκασιν, κρύβει ἀπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἀνθρώπων αὐτὰ, ὥστε νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς ἐγκωμασμούς ποὺ πρὸ πάντων τοὺς δημιουργικῶν οἱ λογισμοί; Γιατί τοὺς λογισμοὺς τοὺς βάλλουν οἱ διακόνες καὶ πρέπει ὁ πιστὸς οἰκονόμος τῶν Λατρῶν τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς καταπολεμᾷ μόνον μὲ τὴν δυνατὴν πειρασμὴν, ὥστε ἡ βιωτὴ του νὰ εἶναι ἀγγελικὴ!

Τι κάμουν οἱ Ἀγγελοι; Ἀδιαλείπτως προεσέχονται! Να! Προσεύχονται συνεχῶς ἐπιτελόντας συγγνώμης καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐταυτολογημένα μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατὴρ ὁ Ἅγιος Κύριλλος λέγει: «Ἡ καρὰ καὶ καρδιακὴ προσευχή, δηλ. τὸ «Κύριε Ἐλέησόν με», θὰ πρέπει νὰ καλληθῇ στὴν ἀκαπνοὴν τοῦ Ἱεροῦ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὡς λειτουργὸς τοῦ Ἱεροῦ ἐπάγει: γίνῃ ἐφάμιλλος τῶν Οὐρανίων Λειτουργῶν».

Ναὶ τίμει τοῦ Κυρίου Λειτουργοῦ, γνώριζε πῶς μαζὶ μὲ αὐτὰ τὰ κατὰ ἐρωτήματα γιὰ σένα, ἀλλὰ καὶ

Κοινωνικοοικονομικές Ἀρχές τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἐρευνώντας τίς γενικές, κοινωνικοοικονομικές ἀρχές τοῦ χριστιανισμοῦ, ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἄνθρωπο τοῦ ΣΗΜΕΡΑ, τὸν ἄνθρωπο τοῦ ΤΩΡΑ καὶ τῇ διαρκείᾳ αὐτῆς προσωρινῆς τοῦ ζώῃς, θὰ προσπαθήσουμε νὰ διακρίνομε τί θέσεις παίρνει ὁ Ἰησοῦς στὰ κοινωνικοοικονομικά θέματα, μὲ τὸ δικό Του ἀνεπαρόχρηστο τρόπο.

Πράγματι ὁ Ἰησοῦς διερχόμενος ἀπὸ τὸν κόσμο μας μᾶς ἐδίδαξε, μᾶς συνέβουλεψε καὶ μᾶς ἔκαμε σοφὸς ὑποδείξεις γιὰ τὴν κοινωνικοοικονομική μας ζωὴ τῶν σὺν ἀτόμων ὅσων καὶ σὺν λαῶν. Καὶ αἱ ὑποδείξεις αὐτές, ὅπως συμπραίνει κανεὶς μελετώντας τὰ κείμενα τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων ἀποδίδουν σὲ δύο κυρίως στόχους: Α') Στὸ νὰ μᾶς κάνουν νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀξίαν ὁρασίμων οἰκονομ. φύσεως παραγόντων ὅπως εἶναι π.χ. ὁ τρόπος διαχείρισεως τοῦ πλοῦτου ἢ ἡ ἐργασία καὶ Β') Στὸ νὰ μᾶς κάνουν νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι μόνον Ἡ ΕΠΗΛΘΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΟΦΕΛΗΜΑΤΩΝ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΗΕΡΓΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟῦ ΥΠΟΒΑΘΡΟΥ θὰ εἶχε δυσάρεστες καὶ ἀνεπιθύμητες ἐπιπτώσεις καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦτο τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως.

Ἀνεπιθύμητες οἰκονομικὲς ἐπιπτώσεις παρατηροῦνται σὲ περιόδους καταπτώσεως τῶν ἀτόμων, τῶν λαῶν. Ἡ χρεωκοπία ἐνὸς οἰκονομικοῦ συστήματος ἐνὸς λαοῦ μᾶς ὁμάδος ἀτόμων, εἶναι σχεδὸν πάντοτε συνέπεια περιφρονήσεως καὶ τοῦ ἡθικοῦ παράγοντος, ὁ ὁποῖος παίξει ἑμμεσὰ ρόλο στὴν ἐπιτυχή ἀνέλιξι καὶ ἐξέλιξι μιᾶς οἰκονομίας εὐρωτέρας ἢ στενότερας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια μὲ ἕνα ἀκαταμάχητον τρόπο ἀντιμετωπίζει καὶ τὰ οἰκονομικά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου. Καταπίνονται μ' αὐτὰ, ὅπως καὶ μὲ τὰ πνευματικά, γνωρίζοντας ὅτι ἀποτελέσματα τῆς ἀλληλεπιδράσεως πνευματικῶν καὶ υλικῶν στοιχείων στὴ διαμόρφωσι τῆς καθόλου ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ μᾶς δίδει σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ κινηθοῦμε γιὰ νὰ τὰ ἐπιλύσωμε.

Δὲν μᾶς συνέβουλεψε τὸ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» γιὰ νὰ γεννηθῇ ἡ ἐλεημεσίγη καὶ ἡ ὁργανωμένη ἀργότερα φιλανθρωπία, δὲν ἔστειλε τὸν πλουσίον τῆς γνωστῆς πα-

ραβολῆς στὴν κόλασι γιὰ νὰ τιθασθεύσῃ τὰ ἐγωκεντρικά ἐνστικτα τῶν εὐφάρων. Ὑποθέτως ἐκωδικοποίησε συστηματικά καὶ ἀνύψωσε σὲ ἕνα ἐπίπεδο τελειότητος, ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ μεταφυσικοῦ πολλὰς φορὲς ἔμπειρες, ἰδέες, ἀρχές καὶ κοινωνικοοικονομικά μηνύματα, ἢ ἀξία τῶν ὁποίων αἰωνίως θὰ παραμένῃ πρακτικὰ ἀναλλοίωτη.

Οἱ ἀρχές τὰ κοινωνικοοικονομικά μηνύματα τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ κωδικοποιήμενα ἐσχάρισε στὴν ἀνθρωπότητα εἶναι δύο κατηγοριῶν ἦτοι:

Ἐκείνες ποὺ ἀφοροῦν κατ' ἀρχὴν τὴν πνευματικὴν, τὴν ψυχικὴ καὶ τὴ μεταφυσικὴ μας ζωὴ καὶ

Ἐκείνες ποὺ ἀφοροῦν εἰδικότερα τὸν κοινωνικὸ, τὸν οἰκονομικὸ, τὸν υλικὸ μας γενικὰ κόσμο. Ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας κατηγορίας οἱ βασικὲς ἀρχές δύνανται νὰ ταξινομηθοῦν σὲ δύο μεγάλες συντομοτάξεις ἦτοι

Σ' ἐκείνες ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσα τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ σ' ἐκείνες ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν προσδιορίζει καὶ ἔμμεσα ἐπηρεάζει τὸν ρυθμὸ τῆς οἰκονομικῆς λειτουργίας τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων ἀνθρωπίνων ὁμάδων

1. Οἱ ἀρχές τοῦ Ἰησοῦ γιὰ ὅτι ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι οἱ ἐξῆς τρεῖς:

α') Ἡ παραδοχὴ τῆς θεμελιακῆς ἀπόψεως τι ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ υλικὸν ὄν, ὄν μὲ ἀνάγκες. Ὅτι ἀπαντᾷ ὁ Ἰησοῦς στὸν σατανὰ τὴν ἐποχὴ τῆς νηστείας του τῶν 40 ἡμερῶν στὴν ἔρημο «Ὅχι ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος» καὶ ὅπως εἶναι τοποθετημένο ἐκεῖνα τὸ «μόνον» ἐκφράζει καθαφὰ τὴν ἀπόψιν ὅτι πρὸ πᾶν θείῳ διὰ τὴν ζωὴν μας εἶναι ἡ ἐκκαταποίησις τῶν υλικῶν μας ἀναγκῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν εἶναι μόνον αὕτη ἐκκατὴ νὰ μᾶς δώσῃ μία ὁλοκληρωμένη καὶ εὐτυχισμένη ζωὴ. Τὴν σημασίαν ποὺ δίδει στὶς υλικὰς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου ὁ Ἰησοῦς τὴν ἀποδεικνύει ἐπίσης καὶ αὐτὸς αὐτὸς ὁ τύπος τῆς προσευχῆς ποὺ μᾶς παρέδωκε «Πῶν ἄρτων ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον», μᾶς συμβουλεύει καὶ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεόν.

β') Ἐπίσης μιὰ ἄλλη βασικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ὑπογράμμισις τῆς ἐργασίας σὺν μοναδικῷ μέσῳ ἐκκαταποίησε τῶν τοικίλων ἀναγκῶν του. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατηγορηματικά διεκήρυξε: «Εἰ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μὴδὲ ἐσθιέτω», ἄλλοι δὲ ἴδιοι ἐπαναλαμβάνει τὴν περίφημη ἀπαίτησι καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «Ἄξιός ἐστις ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ».

γ') Ἀλλὴ θεμελιακὴ ἀρχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐγαίνει ἀπὸ πολλὰς περιπτώσεις τῆς διδασκαλίας του δηλαδὴ ὅτι οἱ κατέχοντες τὸν πλοῦτον εἶναι αἰσχρονομίαι

γιὰ πάντα πιστόν, τρία εἶναι τὰ ἐκκαταμάχητα ὅπλα τῆς ἐπὶ γῆς στρατείας μας: α) Ἡ ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ β) Ἡ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ καὶ γ) Ἡ ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΟΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗ. Ἐθε ποτὲ νὰ μὴ λησμονηθοῦν γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ κατὰ Θεὸν μόχθισις μας. Ἐῖθε.

Θεοῦ. Εἶναι ὁπλῶς διαχειρισταί τῆς παρουσίας των, ὅτι ἔχουν δὲν εἶναι καθαυτὸ δικό των. Εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, ἐπομένως ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

2. Οἱ ἀρχές πού ἔχουν σχέσι μὲ ὅτι προσδιορίζει καὶ ἐμμεσα ἐπηρεάζει τὸν ρυθμὸ τῆς κοινωνικοοικονομικῆς λειτουργίας μικρῶν ἢ μεγάλων ἀνθρωπίνων ομάδων, πού προσαναφέραμε καὶ οἱ σπουδαιότερες φαίνεται νὰ εἶναι αἱ ἐξῆς!

α') Ἡ καταδική τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πτωχοῦ ἀπὸ τὸν πλούσιον. Ἡ καταδική αὐτὴ σαφῶς διαφαίνεται μέσα ἀπὸ τύπες παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη Κοινωνικοοικονομικὴ ἀρχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐκδίωξις τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος ἀπὸ τὸν ἴδιον εἶναι μιὰ ἐμπρακτὴ ἐκδήλωσις ἐντονης ἀποδοκιμασίας τῶν παντὸς εἴδους ἐκμεταλλευτῶν τοῦ λαοῦ. Τὸ αἷτημα τῆς δικαιοσύνης εἶναι καθαυτὸ χριστιανικὸ αἷτημα, πού ξεπήδησε ἀπὸ τὸ ἀσφα φτερό καὶ Θεοῦ πρόσωπο τοῦ Θεοανθρώπου.

β') Ὁ Ἰησοῦς μᾶς ἐβεβαίωσε πρώτος ὅτι «εὐκολότερον ἐστὶ κάμῃλον διὰ τρυπήματος ραπίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν». Ἡ περὶ λαφύε δ' ἡ λ' α' δ' ἡ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος, ὑποστηρίζων ὅτι, εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ διαμαρτύρη καὶ αὐτὲς τίς ὀρθοαναγωγικὰς πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιρροή τοῦ παράγοντος αὐτοῦ, μᾶς ὑποδεικνύει ὁ Ἰησοῦς ὅτι εἶναι ἰσχυροτάτη, ὥστε καὶ τὰ ἰδεώδη νὰ διαφοροποιῶνται ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν, ὅπως γίνεται σχεδὸν κατὰ κανόνα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

γ') Τρίτη γενικὴ φύσεως ἰδέα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ἰσότητος τῶν φύλων καὶ τῶν ἔθνων.

Τὸ κήρυγμα του ἀπευθύνεται ἀδιακρίτως στοὺς ἀνθρώπους. Λαὸς του εἶναι ὁ ὅποιοςδήποτε λαός, σ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν διακή-

ρυξιν τοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν...» διὰ νὰ ἀποκαλύψουμε τὰ βάθρα, τὰ θεμέλια τοῦ διεθνισμοῦ.

δ') Ἡ ἰδέα τοῦ διεθνισμοῦ πῆρε σάρκα καὶ ὅστα μόνον μὲ τὸν Χριστιανισμόν, τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐν τῆς ἀντιπαράθεσιν μὲ πείσμα ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ τῆς ἀρχῆς τοῦ «πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» στὸ «οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην, βάρβαρος ἢ σκύθης, δοῦλος ἢ ἐλεύθερος» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἡ ἐπὶ αἰῶνες καλλιέργεια τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως μέσα στὰ πλαίσια τοῦ χριστιανισμοῦ διεθνισμοῦ προετοίμασε τὸ ἔδαφος φυσιολογικὰ πρὸς δημιουργίαν ἔχ. μόνον στὸ παρελθόν (Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία) ἀλλὰ καὶ στὸ παρὸν μὲ αἰτίας οἰκονομικὰ εὐρύτερους διεθνικοὺς καὶ διακριτικούς συνασπισμούς.

ε') Ἡ ἰδέα — πόθος τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἰδανικὸν τῆς εἰρήνης εἶναι ἰδανικόν πού ξεπήδησε ἀπὸ τὴν ἰδίαν εἰρήνη, τὴν ἰδίαν ἐκείνη νύχτα πού γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς.

Ἀλήθεια ἐκείνη τὴ νύχτα ἐφαλλαν οἱ ἄγγελοι «Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»

Πάμπολλα καὶ ἀνεκτίμητης ἀξίας εἶναι τὰ πλαίσια — συμβεβηκτικὰ κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς φύσεως, πού μᾶς ἔφερε μὲ τὸ πέρασμα του πρὸς τὴν γῆ ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ναζαρέτ ὁ Θεάνθρωπος μᾶς ἔφερε μηνύματα — φῶς, μηνύματα — πόθοι μηνύματα — ὄνειρα πανάρχαια ἀλλὰ καὶ σύγχρονα τῆς κατατρυφισμένης ἀνθρωπότητος. Μηνύματα, ἀρχές καὶ ἰδανικά πού ἀξίζει πού πρέπει νὰ προσεχθοῦν ἰδιαίτερος ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς, ἐπιβάλλεται δὲ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν εὐαγγελικὴ ἀρχὴ τοὺς καὶ νὰ μὴ ἐντυπωσιασώμεθα ἀπὸ τοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ καιροῦ μας.

Θεόδωρος Μαρίδης

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ι Σ

Διὰ τοῦ ὀρθοδόξου Τύπου πρὸς τὸν κ. Τσιάκου

Τὸ λάθος τοῦ κ. Τσιάκου. (φύλλον 15.6.77)

Τὸ πραγματικὸ ἀλλὰ καὶ τραγικὸ λάθος τοῦ κ. Τσιάκου εἶναι ἄλλο καὶ ὄχι ἐκεῖνο πού ὑποπτεύεται ὁ ἴδιος καὶ γιὰ τὸ ὅποιο τελικὰ ἐπαινεῖται ἀπὸ τὸν Ο.Τ. Μιὰ ἀφορμὴ γιὰ συζήτησιν δίδεται ἀπὸ τὸ Ο.Τ. γύρω ἀπὸ τὸ Γρηγοριανόν, Ἰουλιανόν καὶ διορθωμένον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, μίαν θεωρίαν πού τὴν προβάλλει σὰν νέα φρούτο στὴν ἀνθρώπινη σκέψι καὶ μὲ τὴν ἐπιταγήν μάλιστα νὰ τὴν δεχθῇ. Ἀποφαίνεται λοιπὸν ἀπὸ καθέδρας ὁ Ο.Τ. «Τὸ διορθωμένον Ἰουλιανόν εἶναι τελειότερον. ἔχει καλύτερο σὺ σ τ η μ α μετρήσεως χρόνου.» Καὶ τέλος πρὸς τὸν κ. Τσιάκου. «Σὰς εὐχαριστοῦμε καὶ σὰς συγχαίρομε.» Πρὸς τί ὁμοῦ; Ἀκούσατε: Ὁ κ. Τσιάκος εἶχε παραπλανηθῇ, καθὼς ὁ

ἴδιος παραδέχεται, νὰ προσδώσῃ τὴν ὀνομασίαν Γρηγοριανόν ἀντὶ διορθωμένου Ἰουλιανόν καθὼς θέλει ὁ Ο.Τ. Καὶ πάλιν ζητᾷ συγγνώμην, διότι, ὡς λέγει, «δὲν ἐφοίτησεν ἀκόμη εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἡμερολογίων πού λειτουργεῖ ἀποκλειστικὰ στοὺς κόλπους τῶν παλ-τῶν!» Λέγει ἀκόμη ὅτι εἶναι ἀνεπιφύλακτα πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὸ λάθος του ἐὰν ὁ συνεργάτης τοῦ Ο.Τ. τοῦ ξεδιαλύνει στὸ μυαλό του σὲ τί διαφέρει τὸ διορθωμένον Ἰουλιανόν ἀπὸ τὸ Γρηγοριανόν.

Παλὺ σωστὴ ἡ ἐρώτησις τοῦ κ. Τσιάκου καὶ μάλα σωστατικὴ. Πληροφοροῦμε λοιπὸν τὸν κ. Τσιάκου ὅτι καλῶς ἔκαμε καὶ ἀπευθύνθη πρὸς τὸν ὀρθόδοξον τύπον, διότι αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη ἀπὸ τοὺς εἰδήμονας καὶ δοκησιόφους τοῦ Ο.Τ.

Και είναι ίσως η μόνη θεωρία που δεν θα μπορούσε ποτέ να μάθω ο κ. Τσιάνκο από τη σχολή των ημερολογίων στους κόλπους των παλ - τών!!! Στο μόνο που θα μπορούσαμε να δώσουμε τη γνώμη μας είναι ότι, τούτο είναι αποκλειστικό εφεύρημα του Ο.Τ. με ειδική πατέντα, διότι εφ' όσον δεν έχουν κάτι καλύτερο να προσφέρουν ασχολούνται με τις αλλαγές ονομάτων επί το ευχότερον. Δεν λέγομε τον γάτο μας, αγριόγατο, αλλά τον καλοπιάνουμε, ή καλή μας ή γατούλα!

Τό ολέθριον όμως είναι, ότι ο κ. Τσιάνκο δεν σταμάτησε στην σωστήν ἐρώτησίν του προς τον Ο.Τ. ἀλλ' ἔτι περαιτέρω παρεξέτραπη τῆς τεθμελιωμένης οδοῦ καὶ ἀποκαλεῖ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς πλάνην καὶ δεισιδαιμονίαν.

Ἰδοὺ τὸ καίμενον. «Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς τὸ δικό μου λάθος εἶναι πολὺ ἀσήμαντο μπροστὰ σ' ἐκεῖνο πὺν κάνει ὁ συγκεκριμένος σας, ὅταν ἀφίνει νὰ ἐννοηθῇ πῶς δίνει κάποια σημασία στὸ ἡμερολόγιο σὰν ἀνθρώπινο εφεύρημα, (σὰν τὸ ρολοὶ π.χ.) πὺν βοηθαίει τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν. Θέλω δηλαδὴ νὰ μάθω, ἂν στὸ βάθος συνδέει ἔστω κι ἁμυδρὰ τὸ ἡμερολόγιο μὲ τὴ σωτηρίαν μας. Ἄν κάτι τέτοιο συμβαίνει, πρέπει νὰ θρηνοῦμε γιὰ τὸ κατάντημα τῆς λυτρωτικῆς ἀληθείας πὺν ἔφερε ὁ Κύριος μας, γιὰ νὰ ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχὴν μας ὅλων τῶν εἰδῶν τίς πλάνες καὶ τίς δεισιδαιμονίες. Προσωπικὰ δὲν ἀναγνωρίζω καμμιά τέτοια ἰδιότητα στὸ ἡμερολόγιο. Τὸ θεωρῶ σὰν τὸ ναό.

Διότι μὲ τὴ λογικὴ πὺν ἔγινε χθὲς τὸ ἡμερολογιακὸ σχίσμα μπορεῖ αὐριο νὰ γίνῃ τὸ ναϊτικὸ. Πῶς; Ἄν π.χ. ἐπαινοθῇ ἕνας νέος ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς ναῶν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θ' ἀρνηθοῦν νὰ λατρεύουν ἐκεῖ τὸν Θεό, μὲ τὸ ἐπιχειρήμα πῶς ὁ βυζαντινὸς ἔχει γινεὶ πιά παράδοση καὶ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τὸν μεταβάλλουμε.

Τὸ ἡμερολόγιο γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ μία ἄλλη εἰκόνα, εἶναι σὰν τὸν καμῖνὰ πὺν ἐπάνω του κεντᾶμε ὅ,τι θέλουμε. Ἡ ἀξία του ὁρίζεται στὸ κέντημα κι ὄχι στὸν καμῖνὰ.»

Λυπούμεθα κ. Τσιάνκο διότι τοῦ λοιποῦ κάθε ἄνθρωπος πὺν θὰ σέβεται τὴν παράδοσιν καὶ θὰ ἀμύνεται σὲ κάθε νεωτερικὸν θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ σὰς ὡς πεπαιγμένος, ὡς δεισιδαίμων καὶ ὅπως ἄλλως δύναιθε νὰ τὸν χαρακτηρήσετε. Ἄν προφητικῶς ἀναφέρασθε πρὸς ἕνα νέα σχίσμα, τὸ ναϊτικὸ, τούτο δὲν ἐπιτεταί ὅτι θὰ ἔχη ἀποκλειστικὸς ὁπαδοὺς τοὺς παλ-τάς, ἀλλὰ θὰ ἔχη σὰν ὁπαδοὺς ἀπὸ τοὺς νεοημερολογίτας τοὺς παραδοσιακοὺς παλαιοναῖτας. Τέτοια ὅμως ἀφορμὴ δὲν ἐδόθη ποτέ, καίτοι ὁ ἕνας ρυθμὸς διεδέχθη τὸν ἄλλον παλαιότερα, αὐτε καὶ πρόκειται νὰ δοθῇ ὅταν ὁ σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶναι ἄγιος, πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ τὴν δημιουργίαν κλίματος ἐν τῇ ναῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ νοὺς τοῦ ἀνθρώπου θὰ προσηλωταί καὶ θὰ ἐνοῦται μὲ τὸ Θεῖον. Ὅταν ὅμως κάποτε υπάρξουν σοβαροὶ λόγοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιβάλλουν τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν παράδοσιν, εὐχόμεθα νὰ μὴν ἐπληθεύσῃ ἡ προφητεία σας καὶ χαρακτηρισθοῦν καὶ οἱ τότε θεοφοβοῦμενοι, ὡς δεισιδαίμονες.

Πάρτε κ. Τσιάνκο τὸ ἀεροπλάνο καὶ φθάσατε ἐ-

ως τὸ Σικάγο. Ρωτήσατε νὰ θρῆτε τὴν Ἐκκλησίαν πὺν ἐφύαζε ἐβραῖος ἀρχιτέκτων γιὰ νὰ ἐκκλησιαζόμηναι Ἕλληνας ὀρθόδοξοι. Κατὰ κανὴν ὁμολογίαν τὸ κτίριον εἶναι ἀπὸ τὰ 10 πρῶτα κτίρια τοῦ κόσμου, φημισμένο διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Εἶναι μουσεῖον καὶ θαυμάζεται ὑπὸ πάντων, ἂν δὲν σκεφθοῦν νὰ βάλλουν καὶ εἰσοδόν. Εἶναι ὅμως τελείως ξένον πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐκκλησιαστικόν. Τόσον ξένον καὶ ἀποκρουστικόν, ὥστε ὁ ἐπίσκοπος δὲν ἐδίδε τὴν ἄδεια νὰ γίνῃ ναὸς. Κατόπιν ὅμως τὸ πείσμα καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν μοντερνιστῶν ὅλα τὰ διόρθωσε.

Ἰσως μοῦ πῆτε, δὲν εἶναι ὁ τόπος πὺν ἀγιάζει ἀλλὰ ὁ τρόπος. Τὸ παραδεχόμεθα. Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι ἡμεῖς ξεθεμελιώσαμε καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν τρόπο καὶ πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἂν εἰσθε λίγο συντηρητικὸς θὰ σὰς ἴδοιμεν κάποτε πρωτοπόρον καὶ ἀγωνιστὴν. Ἐκτὸς ἐὰν τὰ παίρνατε τόσο ἐπιπόλαια, ὅπως φαίνασθε στὴν ἐπιστολήν σας. Θὰ ἦταν ἴσως καλύτερα νὰ μὴν ἀσχολῆσθε μὲ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἐκτὸς ἐὰν θέλετε νὰ εἰσπράτετε συγχαρητήρια ἀπὸ τὸν Ο.Τ. Διότι αἱ παρομοιώσεις σας εἶναι ἀνεπιτυχεῖς ὥστε μὰς ἀναγκάζετε νὰ σὰς συλλυπούμεθα βαθύτατα.

Ἀφοῦ θέλετε νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλην εἰκόνα καὶ νὰ πῆτε ὅτι τὸ ἡμερολόγιο εἶναι σὰν τὸν καμῖνὰ πὺν ἐπάνω του κεντᾶμε ὅ,τι θέλουμε, χωρὶς νὰ μπορήτε νὰ καταλάβετε ὅτι τὸ κέντημα πὺν ἔπεσε ἐπάνω στὸν καμῖνὰ τοῦ ἔδωσε ἀξίαν καὶ ὅτι ἔγινεν ἕνα σῶμα ἀναπόσπαστον χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ τὸ ξεχωρίσουμε αὐτε ὡς καμῖνὰ αὐτε ὡς ἄλλο τι παρὰ τὸ λέγομε κέντημα.

Θὰ ἦταν ἀνόητο κ. Τσιάνκο νὰ παίρνατε ἕνα κέντημα μεγάλῃς ἀξίας καὶ νὰ λέγατε δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτὸς ὁ καμῖνὰς διότι εἶναι δευτέρας ποιότητος καὶ θὰ χαλάσω τὸ κέντημα γιὰ νὰ πετάξω τὸν καμῖνὰ. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πρέπει νὰ θρηνοῦμε γιὰ τὸ κατάντημά μας κ. Τσιάνκο διότι πᾶμε νὰ ἀφαιρέσουμε τὸ πρῶτο καὶ ἐνσπναιωμένον καμῖνὰ ἀπὸ τὸ ὁραύτατον καὶ ἀπαράμυλλον σὲ κάλλος κέντημα πὺν ἐφίλοτέχνησαν οἱ ἅγιοι τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως μας.

Πασιφανὲς λοιπὸν εἶναι, ὅτι τὸ σοβαρότατον ταῦτα δὲν παρετήρησεν ὁ Ο.Τ. παρὰ μόνον παρετήρησε τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ λάθους σας τὸ ὅτι δὲν γνωρίζατε καλῶς τί σημαίνει διορθωμένον Ἰουλιανόν. Ἐνεκα ταύτου ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ δίδῃ πλουσίως τὰ συγχαρητήρια καὶ τίς εὐχαριστίας του, ἐκφράζων αὐτῷ τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν του.

Ἐπειτα ὅμως πὺν δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε αὐτε καὶ ἡμεῖς ἀλλὰ αὐτε καὶ σεῖς κ. Τσιάνκο, εἶναι, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πὺν σὰς ἐπαινοῦν τόσο, ἐπαινοῦν καὶ θαυμάζουν τὸ κάλλιστο καὶ παμμέγιστο σὲ ἀξία κέντημα καὶ τὰ ἔχουν βάλλει μὲ τὸν καμῖνὰ. Ἀς εὐχηθῶμε λοιπὸν πῶς κάποτε θὰ πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ κάθε φορὰ ἐνεκα ἀκρεβέστερας μετρήσεως τοῦ χρόνου θὰ πρέπει νὰ ἐηλώουν τὸ κέντημα γιὰ νὰ πετοῦν τὸν καμῖνὰ.

ΙΕΡΟΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΔΑΒΑΡΗΣ

Πάν ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ὀνομάζεται ἡ ἀρετὴ καὶ ποῖα τὰ πρὸς αὐτὴν ἀναγναῖα

Ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ τὸ μὲν ὄνομα τῆς ἀρετῆς ὑπάρχει ἀσύνηθες, τὸ δὲ χρῆμα αὐτῆς συχνὰ καὶ πυκνὰ ἀπαντάται, καλούμενον ὡς δικαιοσύνη, κατὰ τὴν καθολικωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως· οἷον τὸ, «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην». (Ματθαίου ε'. σ.).

β'. Φρόνημα τοῦ πνεύματος, ἀντιθέσεως πρὸς τὴν κατὰ σάρκα μόνον ζωὴν· οἷον, «Οἱ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος· τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη» (Ρωμ. η'. 5-7.)

γ'. Ἀγιασμός οἷον, «Τοῦτό ἐστί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ ἀγιασμός ἡμῶν..... οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσία, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ». (Α' Θεσσαλ. δ', 3) καὶ τὸ, «Ἐιρήνην διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὀφείλει τὸν Κύριον». (Ἐβρ. ιβ'. 14.) δ'. φόβος Θεοῦ· οἷον τὸ, «Οὐκ ἔσσι φόβος Θεοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ» (Ἠσαΐας λγ'. 5.) ε'. τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ· οἷον, «Ἡ περιτομή οὐδὲν ἐστί, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδὲν ἐστίν, ἀλλὰ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ» (Α'. Κορ. ζ'. 19.)

Τῶν δὲ τοιούτων προσωνημῶν ἡ μὲν, ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀρετῆς λαμβάνεται, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἐκτέλεσις παντὸς καθήκοντος, ἥτοι ἡ τήρησις τῶν θείων ἐντολῶν· ἡ δὲ, ἐκ τοῦ αἰτίου, ἐξ οὗ ἡ ἀρετὴ, ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀγάπη καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ· ἡ δὲ, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ ἡ ἀρετὴ ἐνεργεῖ, ἥτοι τὸν ἁγιασμόν ἡμῶν. Ὅταν δὲ θεωρῆται καθόλου ὡς διαγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως λογικὴ καὶ πρέπουσα τῇ ἀξίᾳ καὶ τῇ κληρῷ αὐτοῦ, καὶ ὡς ἀσφαλεστάτη ὁδὸς πρὸς τὴν μακαριότητα, τότε ὀνομάζεται φρόνημα τοῦ πνεύματος. Τὰ δὲ πρὸς τὴν κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς ἀπαιτούμενά εἰσι· α'. γνῶσις ἐναργεῆς καὶ ἀκριβὴς πάντων τῶν ἡμετέρων καθηκόντων· β'. ἱκανότης τοῦ κρίνειν εὐκόλως καὶ ταχέως, πότε, ποῦ, καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐκτελεῖται ἕκαστον τῶν ἡμετέρων καθηκόντων· γ'. γνώμη σταθερά, ὥστε νὰ μὴ σπλεῦεται ἐκ τῶν παρεπιπτόντων κωλυμάτων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Καὶ ταῦτα μὲν ἀπαιτοῦνται γενικῶς πρὸς δὲ ταῖς εἰδικώτερον καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ λύπας, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ἡ μετρίσις τῶν παθῶν, καὶ ἡ συνεχὴς ἐνατένσις τοῦ πνεύματος εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἡ τοῦ νοῦ ἐπιστάσις εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ περιφρονήσεως τῆς ἀρετῆς ποικίλην ζημίαν καὶ ἀκατονόμηστον ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου· πάντα ταῦτα λέγω, εὐκολύνουσι τὴν σπουδὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὑποστηρίζουσι τὸν ἄνθρωπον ἐν τοῖς πειρασμοῖς. Διὰ τοῦτα πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, διακρίνοντες τὴν χρησιμότητα ταύτων πρὸς τὴν ἀρετὴν, συνέστησαν αὐτὰ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι ταῖς· «Σεαυτοῦ κράτει. Ἀνέχου, καὶ ἀπέχου». Οἱ

Στωϊκοὶ μάλιστα ἐθεώρουν ὡς θεμέλιον τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τὴν ἐπαγρύπνησιν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς, τὴν μετρίσιν τῶν παθῶν, καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ λύπας. Ἡ δὲ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν περὶ ταύτων διδασκαλία εἶναι πασίγγινος· «Ἀγρυπνεῖτε, ἔλεγε, καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα προθυμῶν, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής» (Μαρκ. ιδ'. 38.) καὶ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι». (Ματθ. ιδ'. 24.) Ἡ συχνωτέρα μάλιστα ἐνατένσις εἰς τὸν Θεόν συνεργεῖ πολὺ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος, ἵνα νικήσῃ τὸ σφοδρὸν καὶ ἀνένδοτον τῆς σαρκὸς θέλημα.

Ὅπως ἐφάνη δι' αὐτῆς ὁ σώφρων Ἰωσήφ νικήσας ἐν τῷ δεινῷ ἐκείνῳ τῆς μάχης γυναικὸς πειρασμῷ· «Πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τοῦτο, καὶ ἀμαρτῆσαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ»; (Γεν. 39'. 9.)

Ὅτι καὶ ἡ ἀγνή ξωσάνα· «Αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ μὴ πράξασαν ἐμπεσεῖν εἰς τὰς χεῖρας ὁμῶν, ἢ ἀμαρτεῖν ἐνώπιον Κυρίου.» (Δαν. ιγ'. 23.)

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΓ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριόλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Εσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμας	60
•	Ἐτησία	100
*Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	6
•	Ἐτησία	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας στὸ φῶς τῆς σωτηρίας

Ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδη Σ. Καρβέλα

«Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωαν. 1, 9, 12).

Ἡ κοινωνία πού ζοῦμε, ἡ κοινωνία μας, μὲ τὸ φεγγόλημα τῆς χαρᾶς, τὴν χριστιανικὴ ἐκδήλωση, τὰς θλίψεις, τὴν ὑπομονή, τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεὸ ἀμαρτῆς· τὰ οικογενειακά της ναυάγια, τὰ ἐπιβλημένα παραστρατήματα. Ὅλα μαζί καὶ τὸ καθένα χωριστὰ, μὲ χαραγμένα τὰ σημάδια στὰ πρόσωπα καὶ τὲς καρδιές τῶν ἀνθρώπων πού μᾶς περιτρογιίζουν, φανερώνουν τὸ ἀνέφελο τῆς ψυχῆς ἐκείνων πού ζοῦν κοντὰ στὸ «φῶς τοῦ κόσμου», τὸν Χριστὸ μας, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ· μὰ καὶ τὸ παραγμένο τῆς συνειδήσεως ἐκείνων πού ζοῦν στὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας, πού ἐξέχασαν, πνιγμένοι στίς φροντίδες τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀσέβεια πού τοὺς καταθλίβει, τὸν παρηγορητὴν τῶν ἀμαρτωλῶν, τὸν προστάτην τῶν παραστρατημένων, τὸ φῶς τοῦ κόσμου τῆς ζωῆς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ ἐκεῖνοι αἱ ταλαίπωροι - ἡ μακροθυμία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξάντλητα - σὲ κάποια στιγμή στὴν ἐκδήλωση τῆς τρικυμισμένης ψυχῆς τους, θυμούνται Ἐμεῖνον τὸν Ὅποιον λησμονήσαν καὶ μὴ πραγματικὴ μεταβολὴ σῆμει τὸ σκοτάδι τὸ φρικτὸ στὴν ψυχὴ τους, καὶ σκορπίζει τριγύρω τους πλοῦσις τὸ φῶς πού φέρνει τὴν ἐλπίδα.... Ἡ ἀγάπη, ἀλήθεια ἀθάνατη, τῆς κοινωνίας τὸ θεμέλιον· τὸ μῖσος, πικρὴ ἀλήθεια, τὸ γκρέμισμα, τὰ συντρίμματα αὐτῆς τῆς κοινωνίας.... Σκέψεις πού πέρασαν γοργὰ - γοργὰ σὰν ἀστραπὴ· ἐνοῦσα τὸ πέρασμά τους καὶ μὲ προβλημάτισαν, ψιθύρισε ὁ φοιτητὴς τῆς Θεολογίας Νικήτας Φωτεινός.

Ἦταν κάποια εἰθνησιωρικὴ Κυριακή, συνέχισε ὁ Νικήτας, μόλις εἶχα γυρίσει στὸ σπίτι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἦσαν τὴν ἁγία Γραφὴ καὶ μελετοῦσα τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου μας, πού ἔτυχε στὸ ἀναγνῶντα τοῦ βιβλίου, ὅταν κύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ κύριος Πέτρος Καλούδης, φίλος τοῦ μακαρίτη πατέρα μου καὶ καλὸς χριστιανός.

Καλῶς τὸν κύριον Πέτρο εἶπα μόλις τὸν ἀντίκρισα στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ· πέρασε μέσα νὰ κουβεντιάσουμε· πού ἐπιθυμοῦσα τὴν συντροφιά σου.

Καλὸ νάχης παιδί μου Νικήτα ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὲ τὸ πηγαῖο χαμόγελο πού διακρίνει τὴν ἀνέφελη ψυχὴ του καὶ κάθισε στὸ γκαβάν πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι. Καρπὸ ἔχω νὰ σέ δῶ Νικήτα· παιδί μου καὶ σήμερα τὸ ἀποφάσισα.

Πόσα χάρηται πού σέ βλέπω κύριον Πέτρο! Τὰ καλά σου λόγια πλημμύρισαν τὴν ψυχὴ μου καὶ σὰν ἀνάλωση πνὴσὴ ἀνέμου, μὰ καὶ σὰν φτερούγισμα τὰ νοιώ-

θω γύρω στὰ αὐτιά μου. Μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ ἐντύπωσιν μού ἔκαμε ἓνας σου λόγος οὐ συνήθεις πάντα νὰ μοῦ λέγῃς: «Ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία στὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ κατορθώσῃ νὰ ζήσῃ κοντὰ, στὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν». Τὰ λόγια σου αὐτὰ τόσο θαυμάσια ρίξωσαν στὴν ψυχὴ μου, τὰ ἐφῆρμισσα, στὸν ἑαυτὸν μου, προσπάθησα κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν καὶ πέτυχα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, στὴν προσπάθειά μου αὐτὴ ἐνερgetικά ἀποτελέσματα.

Καὶ τώρα κύριον Πέτρο, θὰ μοῦ διηγηθῇς καμιά ἱστορία, ἀπὸ κείνες μὲ τὰ πλοῦσια καὶ ὕψηλά νοήματα πού συνηθίζεις νὰ διηγείσαι; Εἶσαι μοναδικὸς στὸ εἶδος αὐτὸ καὶ συναρπάξεις τὸν ἀκροατή!

Εἶναι νὰ τὸ λέγῃς παιδί μου Νικήτα, εἶπε ὁ κύριος Πέτρος. Ἐχω καθήκον γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, νὰ γίνεταί πλοῦσια ἡ ὁδοὶ τοῦ Θεοῦ λόγου, πρὸς πνευματικὴν συγκομιδὴν. Ὁ καλὸς μας Θεός, σὰν πλοῦσιος γεωργός μας παραχωρεῖ ὅλα τὰ ἐφόδια. Ἀπὸ μᾶς ἀπαιτεῖ ἐνδιαφέρον, προσπάθειαν καὶ ἐργασίαν. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὸ καθήκον.

Σὲ εὐχαριστῶ κύριον Πέτρο, ἀπάντησα μὲ ψυχικὴ ἱκανοποίησιν· πολλὰ χρεωστῶ σέ σένα· καὶ καλὸς δὴ γός καὶ πραγματικὸς διδάσκαλός εἶσαι.

Ἦρε μὴ θαυμάσια ἀνασπῇ ὁ κύριος Πέτρος καὶ ἀμέσως εἶπε. Ἀκουσε λοιπὸν παιδί μου Νικήτα· θὰ σοῦ διηγηθῶ μὴ πραγματικὴ ἱστορία, ἓνα γεγονός πού ἔκαμε ἐντύπωση.

Στὰ νεανικά μου χρόνια ζοῦσε μὴ κόρη, ἡ Κατερίνα Χριστιανοῦδῃ ὅπως τὴν ἔλεγον, πολὺ ἐνάρετη πού μοναδικὸ τῆς σκοπὸ στὴν ζωὴ εἶχε τὸ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριόν μας, νὰ ζήσῃ κοντὰ στὸ Θεὸ Του Νόμο, νὰ γίνῃ μίαν ἀπ' εἰς μυροφόρους τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου Του. Ἦταν μονάχη στὸν κόσμον χωρὶς συγγενεῖς, δὲν λυπόταν ὅμως γι' αὐτὸ· εἶχε τὴν ἐλπίδα τῆς στήν Θεὸν βοήθεια καὶ προστασία. Εἶχε πιστέψει στὴν παραγγελία τῆς στοργικῆς μητέρας της, πού λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει τὴν εἶχε καλέσει κοντὰ της, τῆς χάιδεψε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μαλλιά της, καὶ σὰν καλὴ χριστιανὴ ἄφησε νὰ κυλίσουν μέσα ἀπὸ τὰ χεῖλη της τὰ ὁσπερὰ της λόγια, πού ἦταν ἡ παρηγορία μὴ καὶ ἡ μόνη κληρονομία πού ἄφησε στὴν κόρη της, φεύγοντας ἀπὸ τὴν πρόσκαιρην ζωὴ. «Παιδί μου Κατερίνα τῆς εἶπε, ἐγὼ φεύγω, ὁ θάνατος φτερουγίζει κοντὰ μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου θὰ ἐγκαταλείψῃ σύντομα τὸ γῆινα τοῦτο σῶμά μου νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ γῆ, πορευομένη πρὸς τὰ ἐκεῖ πού τὴν ἔχει κατατάξῃ, μὲχρι τῆς τελικῆς καὶ δικαίας κρίσεως, ὁ δικαιοκρὴτης Κύριος καὶ Θεός μας, ὁ ἀρχηγός τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δὲν σέ ἀφήνω ὅ-

μως μόνη ὁ καλὸς μας Θεὸς καὶ προστάτης, ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησες ἀπὸ μικρὴ, θὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Ποτὲ σου παιδί μου, μὴ ξεχάσῃς τὸ κατῆκον σου πρὸς τὸν Σωτῆρα μας. Ἡ τακτικὴ σου προσευχὴ θὰ εἶναι ἡ μοναδική σου ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεόν, καὶ ἡ ἀγάπη Του, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δικῆς σου πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης διὰ τῆς προσευχῆς, θὰ ἐκδηλώνεται ὡς προστασία καὶ βοήθεια, σὲ κάθε παρουσιαζόμενο κίνδυνον, ποὺ τυχὸν θὰ σὲ ἀπειλήσῃ στὸ πέρασμα τῆς ζωῆς σου».

Καὶ κράτησε κρυμμένα μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἡ καλὴ Κατερίνα τὰ ἀπίστευτα λόγια, τὴν πολυτίμη διαθήκη ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ καλὴ τῆς μαννούλα, ἡ εὐσεβὴς καὶ πιστὴ Ἑλληνικὴ, φρόντιζε δὲ πάντοτε νὰ φαῖν ἀντάξια στὸν μεγάλον ὄρο ποὺ ἐκλείνει στὰ ἄπλά τῆς λόγια ἡ χριστιανὴ μητέρα τῆς, ζητοῦσε δὲ πάντοτε στὴν προσπάθειά της αὐτῇ, τὴν θεῖα ἐπίσκεψι καὶ βοήθεια.

Μὰ ὁ μισάνθρωπος διάβολος ποὺ τόσο ἀποστρέφεται κάθε ἀρετὴ, θέλησε, κατὰ παραχώρησιν Κυρίου πρὸς δοκιμασίαν, νὰ λυγίσῃ τὸν γρανίτη τῆς εὐσεβείας, τὴν χριστιανὴ καὶ ἐνάρετη κόρη. Τὸ ὄργανον τοῦ διαβόλου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ ζοῦν μὲ μόνον προορισμὸ στὴν ζωὴ, νὰ γίνονται τυφλὰ ὄργανα τῶν ἐπιθυμιῶν «τῆς σαρκὸς τῶν. Προσπάθησε ὁ νέος μὲ κάθε τρόπο - ἔμενε στὴν ἴδια αὐλὴ μὲ τὴν κόρη - νὰ τῆς μεταδώσῃ τὶς ἰδέες του, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ μακριὰ ἀπὸ κάθε χριστιανικὴ προσπάθεια καὶ ἐνέργεια, τελικὰ δὲ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανον τῶν ἀνηθικῶν σκέψεων καὶ σκοποῦν του. Δὲν τὸ ἐπέτυχε ὅμως. Ἡ κόρη, ἡ καλὴ Κατερίνα, ποὺ τόσο εἶχε σφυριλατηθῇ στὴν ἀρετὴ, μὲ τὸ σθένος τῆς εὐσεβείας τὸν ἀπεστόμωσε. «Ὅχι ποτέ τοῦ εἶπε, μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς. Ποτὲ δὲν θὰ δουλώσω τὸ πνεῦμα στὴν σάρκα. Ὅχι ποτέ!!! Καὶ σοὺ τὸ τονίζω αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ παραχωρήσω τὴν σάρκα μου βορὰ τῆς ἁμαρτίας. Τὴν σάρκα ποὺ κλείει μέσα τῆς μὴ ψυχῆς, γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ὁποίας καὶ λύτρωσιν, χύθηκε Θεῖκό αἷμα. Ὅχι ποτέ, μὰ ποτέ, παιδί τῆς ἁμαρτίας, τῆς αἰσχρότητος καὶ τῆς ἀνηθικότητος, δὲν θὰ πετύχῃς τὸ σκοπὸ σου, καὶ τοῦτο γιὰτὶ καὶ τὸ πιστεῦν ἀπόλυτα, ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ παραστέκει κοντὰ μου στὴν δοκιμασία μου αὐτῇ τὸ ναυῶμαι, μοὺ τονίζει τὴν συνειδήσή μου. Τὸ μόνον ποὺ ἔχεις νὰ κόμης, εἶναι νὰ ἀλλάξῃς σπιτί, νὰ φύγῃς μακριὰ, νὰ σόῃς, ἡ πονηρὴ σκέψι σου γιὰ μένα, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ διορθώσῃς τὸν χαρακτήρα σου καὶ τὴν συμπεριφορά σου, ὅσα ἀκόμη εἶναι καιρὸς». Μὲ τὰ τελευταῖα τῆς λόγια ἡ Κατερίνα, σίγησε τὸ βλέμμα τῆς στὸν ἑσταυρωμένον ποὺ θρασυόταν στὸ εἰκονοστάσι, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν θεῖα συγγνώμην γιὰ τὸν νῆα, τὸν σκοτεινὸ στὴν σκέψιν, τὸ παιδί τῆς ἀπωλείας...

Πληγώθηκε ὁ διεφθαρμένος νέος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κόρης. Ἐνοήσας πῶς ἔχασε τὸ παιχνίδι καὶ ἔβρισκε φρόνιμην τὴν ὑπόδειξίν της νὰ ἀλλάξῃ σπιτί, καὶ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἐφυγε μακριὰ τῆς σὲ ἄλλῃ συνοικίᾳ, μὰ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ κακία, μίσος καὶ ἐκδίκηση. Συκοφάντησε τὴν καλὴν κόρην τὴν Κατερίνα, ὅπου καὶ ἂν ἐβρέθηκε, ἔπαι καὶ ἂν στάθηκε. Προσπαθοῦσε νὰ μεταχειρισθῇ τὶς πλέον πειστικὰς λέξεις γιὰ νὰ κη-

λιώσῃ τὴν ἀρετὴ τῆς. Καὶ συνέχισε τὸ καταχθόνιον ἔργο του συκοφαντῶντας, μέχρις ὅτου κάποτε ἐτύπησε μέσα του ἡ συνείδησις ὁ ἀδελκαστος κριτὴς κάθε ἀνθρωπίνης πράξεως.

Ἡ Θεῖα δικαιοσύνη πρόβαλλε τιμωρὸς τώρα. Ὁ νέος εἶχε γίνῃ μελαγχολικὸς, εἶχε διαρκῶς στὸν ὕπνον του ἐφιάλτες ἔκλαιε πῶς κατὰ τοῦ σφίγγει τὴν ψυχὴν, πῶς ἡ ζωὴ του ἦταν μὴ παρένθεσις χωρὶς ἀξία ἕνα κουρέλι ποὺ τὸ ξαναμύζει ὁ ἀνεμος.

Ἐμπιστεύθηκε σὲ ἕνα χριστιανὸ φίλον τοῦ τοῦ μυστικῶ του, τὴν ἀπαίσια κατάστασιν ποὺ τοῦ εἶχε δημιουργήσει ἡ κακία του, ἡ πορνωμένη ψυχὴ του. Ἐκείνος τὸν συνεβούλευσε νὰ πάει νὰ ἐξαμολογήθῃ στὸν πνευματικὸ τοῦ συνέστησε μάλιστα ἕνα ψημισμένο γιὰ τὴν ἀρετὴν του. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος τοῦ εἶπε καὶ τὸ ἐλεῶς Του πλοῦσι.

Δὲν ἔχασε καιρὸ ὁ νέος ἔτρεξε στὸν Πνευματικόν, ξεκλείδωσε τὴν καρδίαν του καὶ ἀφῆσε καὶ χύθηκε ὁ βούρκος τῆς ψυχῆς του τὰ εἶπε ὅλα ἐξαμολογήθηκε εὐλαχρινὰ, χωρὶς δικαιολογίας καὶ περιορισμοὺς, ἡ πρώτη δὲ λέξη ποὺ ἤκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πνευματικοῦ ἦταν: «Τρέξε γρηγόρησον καὶ μοὺ νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμην καὶ ὁ μακρόθυμος Κύριός μας θὰ σὲ συγχωρήσῃ ὅπως καὶ τὸν Ἀποστόλιν ἐπάνω στὸν Σταυρὸ. Ἐγὼ θὰ προσεύχωμαι γιὰ σένα, καὶ σὲ περιμένω μετὰ τὴν προετοιμασία ὅπως σοὺ εἶπα, νὰ κοινωνήσῃς τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, νὰ λάβῃς τὴν βεβαίωσιν τῆς συγγνώμης καὶ τῆς λυτρώσεως παρὰ τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ».

Σπικώθηκε ὁ νέος, Γρηγόρης Καρτέλλης ὅπως τὸν ἔλεγαν, καὶ πετώντας σὰν γοργόφτερον ποὺ ἐφθασε στὸ σπιτί τῆς Κατερίνας. Βουδὸς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ ὅπως ἦταν γονατιστὸς ἀφῆσε καὶ κύλισαν δύο δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του, τὰ δάκρυα τοῦ μετανοημένου, τὰ δάκρυα τῆς συγγνώμης ποὺ ζητοῦσε, τὸ ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς ποὺ ναυῶει τὴν μετανοία σὰν σάνδα σωτηρίας. Καὶ ὅπως ἦλθε βουδὸς, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔφυγε καὶ βουδὸς, σὲ λίγο δὲ χάθηκε ἀπὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Καὶ ἡ καλὴ κόρη ἡ Κατερίνα, ποὺ στάθηκε μάρτυς στὴ σκηνὴ αὐτῇ, μὰ καὶ σὲ κάποια ἄλλῃ ποὺ ἀκολούθησε ὅσπερ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτην καλωσύνη καὶ τὸ χαμόγελο ἀνέφελο στὴ χεῖλιν τῆς, εἶπε σὰν προσευχὴ καὶ δέσπην εὐχαριστίας, μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνηση: «Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποὺ μὲ τὴν θεῖα δικαιοσύνην καὶ μακροθυμίαν Σου, οἰκονόμησες νὰ σωθῇ μὴ ψυχὴ ποὺ θρασυόταν στὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας, ὁ μετανοημένος δούλος Σου Γρηγόρης Καρτέλλης, ὁ ὁποῖος ἔδειξε φανερά τὰ σημάδια τῆς μεταμέλειος, τῆς μετανοίας. Τὸν ἀντίκρισα σὲ μὴ ἀκρὴ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, πιστὸς στὴν ἐντολὴν τοῦ πνευματικοῦ του - σωμένο κατὰ γῆς ὅπως ὁ Τελώνης τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς, νὰ περιμένῃ καρτερικὰ τὸ μεγάλο κάλεσμα: Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε. Νὰ πλησιάσῃς εὐλαβικὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν Θεῖαν χάριν Σου νὰ μεταλάβῃ τὸ παύριον Σωμὰ Σου καὶ τὸ τίμιον Αἷμα Σου νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας νὰ γίνῃ κληρονόμος τῆς αἰωνίου καὶ μακαρίας ζωῆς. Τώρα πόσο ναυῶμαι περισσότερα τὴν προστασία σου, ποὺ εἶναι καὶ προστασία καὶ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ. Ο. Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν Αθήναις τῇ 2α Αδούστου 1977

Ε γ υ ύ λ ι ο ς

Πρὸς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλήρον καὶ τὸ ἀπανταχοῦ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Οσιώτατοι Ἱερεῖς καὶ Μοναῖοντες.
Εὐσεβεῖς Χριστιανοί, τέταρτε τῆς ἡμῶν ταπεινότητος.

Πατριᾶς ἐπιλογούντες προσηγόμεθα ὅπως διὰ τῆς παρούσης Συνδικτικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πληροφορήσασιν ὡς ἐπὶ εὐχαρίστου γεγονότος πληροῦντες ὅτιο χωρὶς τῆς καρδίας τῶν αγωνιζομένων τὸν τίμιον ἀγῶνα τῆς πίστεως διὰ τὴν ἐπιπόθητον ἐνοποίησην τοῦτου.

Ἐχεῖ δὲ τὸ γεγονός οὕτω:

Ὁ ἐκ τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορινθίας κ.κ. Κάλιστος σταθμίσας ἐνσυνειδήτως τὰς εὐθύναις τοῦ διὰ τὴν συνεχιζομένην ἀχαρῆ καὶ ἐπώποτον διαίρεσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος συμπληροῦσαν ἤδη τὸ 40ὸν ἔτος καί, κρίνας ἀδικαιολόγητον παντελῶς τὴν περαιτέρω διάστασιν τῶν Ματθαϊκῶν, ὡς ἔχουσαν ἐν βαρυτάτῃ εὐθύνῃ σκοτεινὰ τὰ κίνητρα τῆς διαίρεσεως, μετὰ τὸ ἱστορικὸν γεγονός τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κανονικότητος ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς ὑπαρχοῦσας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, προσήλθεν ἐν ἐπιγνώσει τοῦ συντελούμενου συντάξι, τῇ ἐντολῇ τῆς ὡς ἀνω Ἐκκλησίας καὶ ἡγήσατο ἐγγράφως παρὰ τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Συνόδῳ τὴν ἐν αὐτῇ ἐνταξίν τοι, προσκομίσας ὅμα καὶ ἀποκρίσιν τῶν Ματθαϊκῶν μετὰ τὸν χαρακτηριστικὸν τοῦτον ὡς σχισματικιστικῶν καὶ ὑπαιτίων τοῦ συνεχιζομένου σχισμοῦ.

Συνελθούσα οὖν ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος καὶ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι συσπειρωμένη μετὰ κριτήριον πάντοτε τὸ συμφέρον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ γνώμονα τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχικῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπὶ ἀριθμ. Πρωτ. 16—Π τῆς 15—28) 9) 1971 δι' ἧς ἀποκαθίσταται ὅτι ἐνὸς ἡ κανονικότητος τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν τοῦ Ἐπισκόπου Βρε-

σθένης χωροῦ Ματθαίου, ἐντέλλονται δὲ ὅτι ἑτέρου οἱ χειροθετηθέντες ὅπως πάρεχται ἐνομοθετῶν μετ' ἡμῶν πρὸς ὅσον τοῦ ἐπισκοπικοῦ σχίσματος εἰς τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς ἐν παραγράφῳ 2 ὁρίζεται:

«... Νὰ υποχρεώσῃ τῆς Ἀρχιερεῖς Κάλιστον καὶ Ἐπιφάνειον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς Ἐπισκόπους νὰ πρᾶξουν τὸ πᾶν ὅπως ἐνοική ἡ Ἱερὰ ὁλὴ καὶ λαὸς τὸν, μετ' αὐτῶν οἱ ὁποῖοι ἡγούνται ὑπὸ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀδξέντιον», ἔχουσα δὲ ἐπ' ὅλην καὶ τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων ἐφ' ὧς διαφέρει τὸ ἀγωνιστικὸν κοινόν, ἐξετίμησε τὸ γεγονός ὡς ἔργον τῆς Θεῆς βουλῆς προσδιορισθὲν διὰ τὸν παρόντα χρόνον καὶ ὡς καλὴν ἀπαρχὴν τῆς δικαίως ἐπιποθήτου γενικῆς ἐνώσεως τῶν διωστικῶν μερῶν εἰς μίαν ἀραγῇ ἐνότητα διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἰδεῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ἀπαρσίζει:

Τὴν ἐγγραφὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀνοτέρου καὶ τὴν πρόσληψιν καὶ ἐνταξίν αὐτοῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὡς Μητροπολίτου, ὅτι ἡ χειροτονία ἐπεκροῦσθαι ὡς κανονικὴ ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου.

Ἐνοστοποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκαστοχῶν Ἐκκλησίας, Ἱεράς Μονάς, Κοινότητας καὶ Παρασχηματα τῆς χώρας καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὸ Θεοβούλητον γεγονός, καὶ εὐχεται θερμῶς ὅπως ἡ πρὸς τὸ συμφέρον πάντα ἀκονομοῦσα Θεὰ Πράνεια κατεπὶ τὴν τὰ βήματα πάντων τῶν διωστικῶν Κληρικῶν τε καὶ Λαϊκῶν πρὸς ὁλοκλήρ Ἑνωσίν διὰ τὸν θρίαμβον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐντολὴ Ἱερᾶς Συνόδου
Διάκρυος πρὸς Κύριον εὐχέτης
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑἘΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναγράφουσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

θε ψυχῆς πὸς ζητάει τὴν βοήθεια Σου. Τὰ λόγια τῆς καλῆς μου μητέρας, δοῦναι τὴν σαγηνὴ κατ' ἐντολήν, σημαδιακά ἐπὶ αὐτὰ μου. Τὴν μεγάλη Σου προστασία Θεέ μου, θὰ τὴν ὁμολογῶ σὲ ὅλη μου τὴν ζωὴ. Σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ μετὰ τῆς καλῆς κόρης, τῆς Κατερίνας, τὰ λόγια αὐτῆς τῆς προσευχῆς καὶ τῆς εὐχαριστίας, τέλειωσεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁ κύρι Πέτρος.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΠΑΓΧΡΥΣΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Του Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Λόγος ἐπιτάφιος εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον (μὲ ὀλίγας περιεκτικὰς) ὁ Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

«Ὅπως ἡ φωτιὰ καὶ ἡ τροφή καὶ ὁ σίδηρος καὶ ἄλλα στοιχεῖα, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶναι οὔτε χρησιμώτατα οὔτε βλαβερότατα, ἀλλ' ὠφελοῦν ἢ βλάπτουν ἀναλόγως τῆς χρήσεως, τὴν ὅποιαν θὰ κλέψῃ τις..., ὅπως κατέρπετα λαμβάνομεν ἐνίοτε καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμεν εἰς φάρμακα σωτήρια, οὕτω καὶ ἀπὸ τὴν ἐξωθεν παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν καὶ φιλοσοφίαν παραλάβομεν μὲν πᾶν ὅ,τι ἀπέδωκεν εἰς τὴν θεωρίαν καὶ ἐξέτασιν τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἀπερρίψομεν δὲ καὶ περὶ ἀφρονήσαμεν πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς παιδείας αὐτῆς ὁδηγεῖ εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς τὴν πλάνην καὶ εἰς τὸ θυτὸν τῆς ἀπωλείας. Καὶ μάλιστα ὠφελήθημεν καὶ ἐνισχύθημεν καὶ ἀπὸ τὴν παιδείαν αὐτὴν εἰς τὴν Εὐσέβειαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ· διότι ἐθεθαυώθημεν πλήρως ποῖον εἶναι τὸ ἀνώτερον, ἐπειδὴ εἶδομεν τὸ χειρότερον, καὶ κατενόησαμεν τὴν δύναμιν τῆς ἰδικῆς μας διδασκαλίας, τῆς χριστιανικῆς, ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἑκείνης. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παρὶφρονῶμεν τὴν παιδείαν (καὶ τὴν ἔξω).... Ἀφοῦ δὲ παρεδέχθημεν καὶ ὡμολογήσαμεν, (ὅτι δηλαδὴ ἡ παιδεία εἶναι ἐκ τῶν πρώτων ἀγαθῶν), ὡς ἐξετάσαμεν τώρα τὴν παιδείαν καὶ ἀνατροφὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Καὶ εἰς μὲν τὰ πρώτα ἔτη τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὴν πρώτην παιδαγωγίαν καὶ διάπλυσιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἔξοχον πατέρα του, τὸν ὅποιον κατ' ἑκείνον τὸν χρόνον ὁ Πόντος ἐπρόβαλλεν ὡς κοινὸν Διδάσκαλον τῆς ἀρετῆς· ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἀρίστην καὶ καθαριωτάτην μόρφωσιν καὶ ψυχικὴν διάπλυσιν, τὴν ὅποιαν ὀρθῶς ὁ Θεὸς Δαβὶδ φωτεινὴν καὶ ἀντίθετον τῆς σκοτεινῆς, ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν λοιπὸν τοῦ τοιούτου πατρὸς ὁ θαυμάσιος ἑκείνος νεανίας ἐμεγάλυνε καὶ προήδευσεν τόσον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὅσον κατὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν σοφίαν..... Ὁ Βασίλειος ἔλαβε τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, συγχρόνως δὲ ἤσκηται εἰς τὴν Θεοσέβειαν, καὶ γενικῶς διὰ τῶν μαθημάτων, τὰ ὅποια ἐδιδάχθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καθυπόκειτο πρὸς τὴν μέλλουσαν τελειότητα.

Διότι ὅσοι κατάρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν βίον μόνον καλὸν, ἢ παιδείαν μόνον, χωρὶς νὰ ἔχουν καὶ βίον καλόν, μοῖ φαίνεται ὅτι δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἔχοντας ἔνα μόνον ὀφθαλμὸν, οἱ ὅποιοι μαζὶ μὲ τὴν μεγάλην θλάβην τῆς στερήσεως, ἔχουν μεγαλυτέραν τὴν ἀσχημίαν. Ὅσοι δὲ εὐδοκίμοι καὶ ἐπιτυχῆσαν καὶ εἰς τὰ δύο, καὶ τὸν βίον τὸν καλόν καὶ εἰς τὴν παιδείαν, οὗτοι εἶναι τέλει καὶ ζοῦν μὲ τὴν μακαριότητα τῆς ἀλλης ζωῆς. Τοῦτα δὲ ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του τὸ εὐεργετικὸν παράδειγμα τῆς ἀρετῆς, πρὸς τὸ ὅποιον προσβλέπων εὐθὺς ἐγένετο ἀριστος....

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔλαβεν εἰς τὴν πατρίδα του ἀρκετὴν μόρφωσιν, ἔπρεπε δὲ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ οὐδεμία γνώσις καλὴ καὶ ἀξιόλογος..., ἔρχεται εἰς τὴν Καισαρείαν..., ἢ ὅποια ἐπίσημον γνώρισμα, τὸ ὅποιον τὴν καθιστᾷ ἐπιφανῆ ἔχει τὰ γράμματα.

Τὰ παρακολουθῶντα δὲ τὴν παιδείαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἐν Καισαρείᾳ ὡς τὰ ἐκθέσουσιν οἱ διδάσκαλοί του. Ὅποιον δηλαδὴ διαγογγῆν ἐδείκνυε πρὸς αὐτοὺς, ὅποιον πρὸς τοὺς συναμφηλικοὺς του..., ὅποιον φήμην καὶ δόξαν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου μεταξὺ πάντων ἀπέκτησε, τόσον μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ὅσον καὶ τῶν προδρόμων τῆς πόλεως. Διότι παρουσίαζε παιδείαν καὶ μόρφωσιν καὶ ἀνωτέραν μὲν τῆς ἡλικίας του, σταθερότητα δὲ καὶ σοβαρότητα ἡθους ἀνωτέραν τῆς παιδείας του..., τὸ δὲ μέγιστον, ἱερεὺς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ πρὸ τοῦ λάβῃ τὴν ἱερωσύνην. (ὡς πρὸς τὰ προσόντα).

Τὴν ρητορικὴν δὲ καὶ τὴν σπουδὴν τῶν λόγων τὴν εἶχε ἀπέρργον, καὶ τόσον μόνον ἀπὸ αὐτὴν ἐπωφελεῖτο καὶ ἐκαρπώνετο, ὅσον ἐχρειάζετο νὰ δοθῇ εἰς τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐγνοίας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας χρειάζεται ἰκανότης καὶ δύναμις εἰς τοὺς λόγους. Διότι νόημα, τὸ ὅποιον δὲν ἐκφράζεται μὲ λόγια ὁμοιάζει πρὸς κίνημα ἀνθρώπου νεκρωμένου. Ἡ σπουδὴ δὲ ἡ σπουδαία καὶ ἐξαιρετος δι' αὐτὸν εἰς τοῦτο ἐσπρέφετο, πῶς νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν, πῶς νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν Θεόν, πῶς νὰ καταγίγνηται εἰς τὰ ἀνω καὶ ἐπουράνια διὰ μέσου τῶν κάτω καὶ γήινων, πῶς νὰ ἀποκτᾷ τὰ σταθερὰ καὶ μόνιμα ἀγαθὰ διὰ μέσου τῶν ἀσταθῶν καὶ ρεόντων τοῦ κόσμου· τοῦτου πραγμάτων.

Ἐκ τῆς Καισαρείας μετέβη εἰς τὸ Βυζάντιον, τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ἀνατολῆς πόλιν, καὶ ἐκ τοῦ Βυζαντίου στέλλεται ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν διὰ τὴν παιδείαν ἀπληστίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν πατρίδα καὶ κατακίαν τῶν γραμμάτων, εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ἀληθῶς χρυσὰς καὶ προξένους καλῶν εἰς ἡμᾶς περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΣΤΗΝ ΧΑΡΟΚΑΜΕΝΗ ΜΑΝΝΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Είκοσι αιώνας Χριστιανισμού δεν άλλαξαν τίποτα στη θνησιμότητα των ανθρώπων, η δύναμις των ισχυροτέρων καταλίνει ως σήμερα κάθε έννοια δικαιοσύνης και φθάνει να παρηκολούθησες με προσχή και κατάνυξη

ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Κατά την περίοδον ταύτην Ιουλίου - Ιουλίου ε. ε. ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος ημών κ.κ. Αδξέντιος, ελειτούργησεν, ή, έχορυστάτησεν εἰς Ἱερὰς Ἀκαλαμίας καὶ τελετὰς ὡς ἀκολούθως:

Τὴν 20ην Ἰουλίου (Π.Η) Ε'. Κυριακὴν Ματθ. ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Μοδέστου μετέβη καὶ ελειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος, τῇ πρόφρονι παρακλησίᾳ τοῦ Οἰκείου Ἱεράρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας κ. κ. Πανσιού.

Τὴν 27ην Ἰουλίου (Π.Η.) ΣΤ'. Κυριακὴν Ματθαίου ελειτούργησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Περιστερίου.

Τὴν 29ην Ἰουλίου ε.ε., ἑορτὴ τῶν Προντοκυρφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐχορυστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἡμέτερον φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν εἰς Δάφνην, τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνήσαντος τὸν πανηγυρικόν.

Τὴν 4ην Ἰουλίου (Π.Η.) Ζ'. Κυριακὴν Ματθ. ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ελειτούργησεν εἰς τὸν ἡμέτερον Ἱερὸν Ναὸν ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου) ἔνθα καὶ ἐχειροτόνησεν Ἱεροδιάκονον, τὸν ἐξ Ἱεροσολύμων προερχόμενον μοναχὸν π. Βασίλειον Ἐλευθεριάδην δούς αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου τῆς Κύπρου Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Τὴν 11ην Ἰουλίου (Π.Η.) Η'. Κυριακὴν Ματθ. ελειτούργησεν καὶ ἐνεκαίνισεν τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν ἀρτισυστάτῳ αὐτοῦ Μονῆς ἐν Κατωκρητίῳ Ἀττικῆς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῆος κ. κ. Γερωντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας κ. κ. Παΐσιου καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ.κ. Ἀνανίου, ἐν συρροῇ δὲ πλήθους εὐσεβῶν πιστῶν ἐξ ὧν τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς.

Τὴν 18ην Ἰουλίου (Π.Η.) Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Θεοφάνων Πατέρων τῶν ἐπὶ Ἀγίων Οἰκουμηνικῶν Συνόδων, ἐχορυστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηριακίου καὶ προέστη τοῦ 40) ἡμέρου Ἱεροῦ Μνημοσύνου τοῦ Μεγάλου ἀγωνιστοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀειμνήστου μοναχοῦ πατρὸς Μάρκου Χανιώτη, τοῦ Ἱεροκήρυκος ἐκφωνήσαντος τὸν κατάλληλον Δόγον.

τὰς ἀκολουθίας τῶν Ἀγίων ἡμερῶν τοῦ περάσαμε. διὰ νὰ διαπιστώσῃς πόσο αἱ προφητεῖαι, οἱ ψαλμοί, οἱ ὕμνοι καὶ οἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὰ ὅσα θὰ μπορούσαν νὰ γράφουν γιὰ τὰ παῖδα τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ αὐτὴ τώρα ἀγεται ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν καὶ ὡς ἄμικτος ἀκκος εἰς τὸν Σταυρὸν ὑπὲρ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Χρόνια τώρα τὰ μάτια μας γεμίζουν φρίκη καὶ ἡ καρδιά μας ἀπόγινωσιν διὰ τὴν ἀνθρώπινην κτηνωδίαν. Ἄμαχοι πληθυσμοὶ φεύγουν ἀλαφιασμένοι τὴν θεσηνίαν τοῦ κατακτητοῦ, τοῦ ὅποιου κατακτητοῦ, ἄμαρροι σωροὶ κυφάρια κοίτονται ἀπὸ Ἀνατολὴν εἰς Δύση, δυσὶς στήν ἀπλησθίαν τῶν ἰσχυρῶν, ποὺ ἐπιβάλλουν τὸν νόμον τους μὲ τὴν φωτιά καὶ τὸν αἵμα. Γέροι ξεριζωμένοι ὀδεύουν πρὸς τὸ τέλος τῆς, δίχως ἐλπίδα παρηγορίας σκελετωμένα μυρὰ ἀργεποβαίνοντες σὲ στερεμένους μαστούς, τραγικὲς μάνες σπαράζοντες γιὰ τὸν ἀδικο χαμὸ τῶν παιδιῶν τους, νήπια, ἑρῆβοι, παλληγκάρια, ἄνδρες, καὶ ὁ θρήνος τους βρίσκει ἤχῳ στοὺς Θρόνους τῆς Μάννας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἀδικο θάνατον τοῦ μονογενοῦς τῆς

— ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατον μου τέκνον ποὺ ἔδωσες τὸ κάλλος.

— Ἐφρίξεν ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος ἰδὼν ἐκρύβη

— Ἀπορεῖ ἡ φύσις.

Στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας, οἱ ζωγράφοι ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν καιρῶν ἀποθανάτισαν τῆς γυναικεῖς μορφῆς τῆς ἐποχῆς τους, τίς τραγικὲς καὶ τίς ἀμέμικτες, τίς ἀσκητικὲς μορφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς Βυζαντινοὺς Ἀγιογράφους. Χρέος μας εἶναι νὰ συμπαρασταθῶμεν σὲς τραγικὲς μονάδες τῆς Κύπρου, τὴν ὥρα ποὺ σπαράζοντες θρηνώντας τὰ ἀδικηθέντα παιδιά τους καὶ χρέος τῶν Ἑλλήνων ζωγράφων εἶναι νὰ ἀποθανάτισουν στὸ πρόσωπόν τους τὴν Παναγίαν τῶν καιρῶν μας.

Θ. ΜΑΡΙΟΛΗΣ

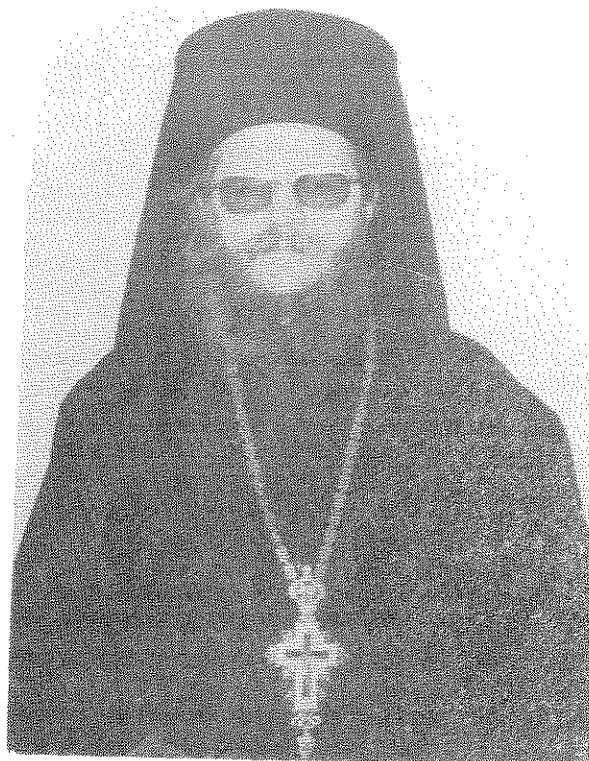
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμέραν Ἱερὰ Σύνοδος, καθιερώντως καὶ πρὸς ἄσπιν τύχην παρεμπιμπειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίωμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχῃ τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΕΝΘΗ ΤΟΥ Ι.Η. ΑΓΩΝΟΣ

ΑΡΧΙΜ. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΓΙΑΝΝΗΣ

Κατόπιν βραχυχρόνιου καρδιακής παθήσεως ἐγκατέλειπεν τὰ ἐγκόσμια καὶ μετέστη εἰς Οὐρανούς, ὁ σεμνὸς καὶ ἄτυφος κληρικὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, αἰδόμενος πατὴρ Εὐγένιος Στεργιογιάννης, χρηματίας καὶ υπεύθυνος ποτὲ τοῦ ἡμετέρου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

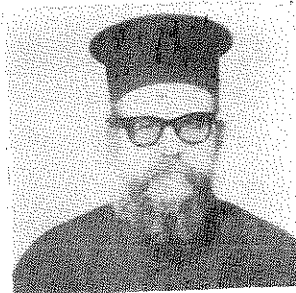
Ὁ μεταστάς υπῆρξεν ἐκ τῶν καλῶν καὶ ζηλωτῶν αγωνιστῶν ἀφοσιωθεὶς ἐκ νεαρῶτάτης αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τὸν Κύριον, ἀποδειχθεὶς καὶ ἀγαδειχθεὶς εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν κληρικῶν αἰτινες γνωρίζουν νὰ κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ ὑποῦργγμα τῆς Ἱερουσῆνης.

Διὰ ταῦτα ἔπου καὶ ἂν υπηρέτησαν ἀφῆκον τὰς κολυτέρας τῶν ἐντυπώσεων καὶ ἡ ἐργασία αὐτοῦ υπῆρξεν ἐν πᾶσι θετική καὶ υποδειγματική.

Εὐγενὴς κατ' ὄγκον καὶ οὐσία, πρᾶος καὶ φιλακόλουθος παρά τὴν χρόνιαν αὐτοῦ βασανιστικὴν ἀσθένειαν, περιεβλήθη ἀληθῆ φωταστέφανον τιμίου τῆς Ἐκκλησίας ἀγωνιστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ πάντες ἐθλίβημεν ἐπὶ τῇ ἀκαίρῳ αὐτοῦ μεταστάσει. «**Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», ἣς υπῆρξεν τόσον εὐσυνείδητος καὶ λεπτός

συνεργάτης συλλοκεῖται τοὺς οἰκείους αὐτοῦ καὶ δηλοῖ ὅτι θὰ διατηρήσῃ ἀρίστην τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ. Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Κυρκεῶν ζωνῆς τε καὶ θανάτου, ἅς κατατάξῃ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐν αἰαίς δόσιν καὶ Δικαίῳ ἐνθα προεπορεύθησαν αἱ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡρωϊκῆς τε καὶ δασιχῆς ἀγωνισθέντες.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΣΤΡΟΣ

Ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ὁ ἱερομόναχος Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Κάστρος ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νέων Λισίων, ἀπῆλθε τοῦ ματαίου καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου, αὐτῆς τῆς «κοιλιάδος» τῶν δακρύων καὶ τῶν θρήνων, πανέτοιμος, ὅπως μετὰ παρρησίας ἀντικρίσῃ τὸν Δικαιοκρίτην Κύριον.

Ὁ ἀείμνηστος Πατὴρ Ἰάκωβος «μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές» κατὰ τὸν θεσπέσιον Παῦλον (πρὸς Ἑβρ. ζ'. 3), ὁ θάνατος τοιαύτου ἀνδρός, μολοντα ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν γῆν μίαν ὑπαρξίν ἐνάρετον, μίαν προσωπικότητα σπανίας ἀγαθότητος, ἕνα ἐργάτην τοῦ ἀγαθοῦ ἀκαταπόνητον, πλουτίζει ὅμως τὸν οὐρανὸν μὲ μίαν ἐπὶ πλέον Ἁγίαν ψυχὴν «...τελευτῶσαντος ἀνδρός δικαίου, ὅτε ἄλλυται ἐλπίς» υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν» τολῶει ὁ θεὸς Σολομῶν. Ὡς παρακαλέσμεν τὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας νὰ στηρίξῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς παρρησίας τοὺς προσφατοὺς οἰκείους καὶ τὰ πνευματικὰ τέκνα, τοῦ ἐκδημήσαντος πατρὸς Ἰακώβου, καὶ ἅς ἔχουν εἰς τὴν σκέψιν των ὅτι δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ μετέβη «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάν. Α'· 14), τέλος ἅς ἐνώσωμεν ὅλοι τὰς εὐχὰς μας μὲ ἐκεῖνας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας λέγοντας «Τοῦ ἀποδίδου καὶ πολυσέβαστου πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου

Αἰωνία ἡ μνήμη.

Θ. Μ.

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν 13ην Ἰουλίου ἐ.ε. ἐτελέσθη Μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βόλου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μαγνησίας Κυροῦ Χρυσοστόμου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 4' ἐτῶν ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν Του. Τῆς ἐπιμνημοσύνου ἀκολουθίας πα-

ρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτ - Θαιμιακοῦ κ.κ. Καλλίνικος ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τῶν ἐφημερίων Βόλου Αἰδεσσι. Σαραφείμ καὶ Γεωργίου.

Κατάμεστος ἦτο ὁ Ἱερὸς Ναὸς καθότι ἡ ὅλη λαμπρότης τῆς ἐπιμνημόσυου ἀκολουθίας προσέδωκε ἰδιαίτερη ἐκκλησιαστικὴ αἴγλη.

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος εὐχεταὶ αἰωνὰ ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεθθνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ ἰδικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον. Χειρόγραφα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

«Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Πατερικά

«Ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου εὐλαβοῦ τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ θαύμαζε (τίμα)». (Σ. Σειρ. 7,29).

«Ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Κλήθης ἴσταται παρὰ τὸ πλεονεξία τοῦ τυραννουμένου Γένους ἡμῶν καὶ ὡς ἄγγελος παρηγορίας ἐπιχέει ἔλαιον ἐλπίδος καὶ παραμυθίας ἐπὶ τὰς πληγὰς τῶν Ραγιάδων».

Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος

«Ἰστοί ἄχρι θανάτου» (Ἀποκ. Β' 10) στὸν Χριστὸν καὶ στὴν Ἑλλάδα, πέρασαν κυριαρχικὰ «διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ ὕδατος», κατεκρεουργήθησαν οἱ κληρικοὶ ἡμῶν καὶ διεμελίσθησαν ἔμειναν μετέωροι ἐπὶ τῆς ἀγχόνης».

Κ. Παπαρηγόπουλος, Ἑθνικὸς Ἱστορικὸς

«Τὸ Ρᾶσο εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ Ἑθνικοῦ μας μετὰ τὸ ὅτι, αὐτὸ, τώρα καὶ δύο χιλιάδες χρόνια ταῦτισε τὴν πορείαν του στὸν κόσμον».

Παράδεισος φραγμὸν μὴ ἔχων πατούμενος ἐρημύεται καὶ ὅς οὐ φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, ἀπολεῖ τοὺς καρπούς αὐτοῦ...

Σιγὴ νεοτέρη, ὡς περ ἵππων χαλινός· ὁ δὲ ἀχαλίνωτος, πολλοῖς ἐμπεσεῖται κακοῖς.

Ἐφραίμ τοῦ Σύρου

Τὰ ἀρώματά σου τῶν πόνων σφράγισον τῇ σιγῇ,

Βόρειος Ἑλλὰς

Θεσσαλονίκη: Τὴν 7ην Ἰουλίου Π.Ο.Η. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τοῦ ὁμονύμου ἱδρύματος τοῦ Γ.Φ.Τ. προεξάρχοντος τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαιμιακοῦ κ.κ. Καλλίνικου συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν πανοσιολογητῶν ἀρχιμανδριτῶν π. Τακῶβου Παπαδέλλη, π. Νικολάου Λιαπιδῆ, π. Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ, τοῦ αἰδεσιμωτάτου πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μαριμαρίδη κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ συνιερουργίας τοῦ πολιτοῦ πνευματικοῦ προθερέως π. Μιχαὴλ Σαβοῦλου ἐτελέσθη ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ εὐλαβεστάτου Γεωργίου Παπαπετρίδ (ἀφ' οὗ προηγουμένης προσχειρίσθη ἀναγνώστης μετὰ τοῦ ἱεροφύλατου τοῦ ὡς ἀνω Ἱεροῦ Ναοῦ εὐλαβεστάτου ἀδελφοῦ Δημητρίου Μητράκου καὶ εἰς υποδιάκονον τὴν δὲ Κυριακὴν 11ην Ἰουλίου καὶ εἰς τὸν ἐν Σέρραις Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν μέσῳ ἀσφυκτιῶντος ἐκκλησιασματος ἐκ τε τῆς ἰδιαίτης πατρὸς τοῦ χειροτονηθέντος διακόνου ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν παραρτημάτων Ἀρεθούσης καὶ Ἀχλαδοχωρίου διὰ τὰ ὅποια χειροτονεῖται ἱερεῖς προσήλθον ἀντιπροσωπεῖται εἰς τὴν τελεσθεῖσαν εἰς προσβύτερον χειροτονίαν τοῦ ὡς ἀνω διακόνου π. Γεωργίου Παπαπετρίδῃ προεξάρχοντος καὶ αὐθις τοῦ αὐτοῦ μητροπολίτου σεβασμιωτάτου ἀγίου Φθιώτιδος καὶ Θαιμιακοῦ κ.κ. Καλλίνικου συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τῶν πανοσιολογητῶν ἀρχιμανδριτῶν π. Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ, π. Νικολάου Λιαπιδῆ καὶ τοῦ ἱερογυνωτάτου διακόνου π. Ἀμβρουσίου Νικηφορίδῃ.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς χειροτονίας προσεφώνησε ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος ὑπαμνησας εἰς αὐτὸν τὰ ἐκ τῆς ἱεραρχίας ἀπορρέοντα καθήκοντα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ νεοχειροτονηθεὶς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διακόνου π. Ἀμβρουσίου μετὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ὡς ἀνω Ἱεροῦ Ναοῦ μετέβησαν εἰς Ἁγίον Πνεῦμα Σερρῶν καὶ ἐν τῇ Ἱερῇ Ναὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐτέλεσαν τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσεως τοῦ ἐγγενοῦ τοῦ εὐλαβεστάτου ἀδελφοῦ Θεοχάρους Σπύριγιου. Ὡσαύτως δὲ τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ σεβασμιώτατος μετὰ τῶν αὐτῶν κληρικῶν ἐτέλεσε τὴν στέφαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ζεύγους Κωνσταντίνου καὶ Ἀναστασίας Βασιλειάδῃ. Εἰς τὸ νεοχειροτονηθέντα εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας ὅπως μετὰ φόβου Θεοῦ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐπιτελεῖ.

ἵνα μὴ γλώττη λυθέντα ὑπὸ δόξης κλαπῶσι.

Νεῖλου τοῦ Ἀσκητοῦ

Στόμα σιωπηλὸν ἐρμηνεύει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ταχύλαλος μακρύνεται ἀπὸ τοῦ πλάσαντος αὐτόν.

Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Παροικιστικά της αιωνοβίου Ἑλληνορθόδοξου Πα-
ραδόσεως δὲν εἶναι μόνον ἰδιώματα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ
ἐπιστήμονες καὶ ἀνώτεροι Διημέσιοι Λειτουργοί, οἱ
ὅποιοι «δὲν ἐπιστρέφονται τὸ μακρύτερον τοῦ Κυρίου»,
ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀποδέχονται καὶ κηρύττουν μὲ παρρη-
σίαν «Χριστὸν Ἐσταυρωμένον».

Οὕτως, ὁ εὐσεβέστατος Προτοδίζης Ἀθηνῶν καὶ
Ἀπόστολος Βλάχος γράφει πολλὰ ἐπὶ τοῦ θέματος
τῆς καταγογγήσεως ἢ μὴ τοῦ ἐγκλήματος τῆς μοιχείας,
ἐκ τῶν ὁποίων σταχυολογοῦμεν τὰ ἀξιοσημεία: «Ορ-
θότατα ὑποστηρίζει ὁ κ. Σπ. Κανίνης (Ἐισαγγελέας
Ἐφεσῶν), ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταγογγηθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλ-
ληνικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν τὸ ἐγκλήμα τῆς μοιχείας.
Εἶναι δὲ ἡ τοιαύτη θέσις τοῦ κ. Ἐισαγγελέως στοιχεί-
ον πολὺ παρήγορον καὶ ἐνισχυτικὸν διὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους, οἱ ὅποιοι διατηροῦν τὴν πίστιν των εἰς τὴν
ἀληθῆ σημασίαν καὶ τὸν προσορισμὸν τῆς οἰκογενείας,
τοὺς ζώντας ἐν μέσῳ γενικῆς χαλαρότητος, ἀποστασί-
ας, καὶ συστηματικῶν συχνότατα προσκαλειῶν ὀλινο-
μεύσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ. Τοὺς ὑπάρχοντας
εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν συχνὰ ἀβασανίστως
αἰώνιαι, ἀκατάλυτοι καὶ σωτηριώδεις διὰ τὸν ἀνθρώ-
πον ἀρχαί, χιμαιωτοῦνται ὡς «ἐξευρακόμεναι» ἀπὸ
πλείστους ὅσους στανανθρώπους μας. Μάλιστα εἰς τὴν
περίπτωσιν τοῦ κ. Κανίνου, κατὰ πολλὰ, ὡς γνωστὸν,
ἱκανοῦ καὶ ἠθικοῦ ἀνδρός καὶ πατριώτου, τὸ ἀνωτέρω
ἀσέβητον του... καθὼς καὶ ἡ ἀναληφθεῖσα ποιοθεσι-
αία του κατὰ τὸν ἀποτελούντων προορισμοῦν πλὴρην
στοιχογραφικότητα, ἀποτελοῦν ὅπως ἰδιαίτερον σημα-
σίαν, ὡς δυνατόν νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνάσχεσιν
τοῦ πλεονάζοντος ἠθικοκοινωνικοῦ κακοῦ τῆς σημε-
ρον ἡμετέρας... Τοιαυτοῦτος εἰς τὸ Βιβλίον τῆς
Ζωῆς, τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ εἰς ὁ-
τιδήποτε εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν τοῦ
ἀειμνησθέντος Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου, τοῦ
χαρακτηρισθέντος ὡς πρώτου μετὰ τὸν Ἰῆσα (Ἰησοῦν
Χριστὸν), ἀναγράφονται καὶ τὰ ἐξῆς περὶ τῆς ἐξου-
σίας...: τὸι γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν
ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν· φόβος δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν
ἐξουσίαν· τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ... εἰ δὲ τὸ κακὸν ποιῇς
φοβοῦ.» (Ρωμ. II' 3—4). «Ὅταν λοιπὸν αὐτὰ δοί-
νται ἀπὸ τὸν Ἰῆσῳ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ «Σπένδου
τῆς ἐκλογῆς», δηλαδὴ τοῦ Πνευματοκινήτου Ἀποστό-
λου Παύλου, πάλιν ἀξίαν καὶ βαρύτητα εἶναι λογι-
κῶς καὶ πραγματικῶς δυνατόν νὰ ἔχουν ἀπώλεις ἀντί-
θετοι, ὡς ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν δητὸν πρέπει νὰ
καταγογγηθῇ τὸ ἐγκλήμα τῆς μοιχείας· Μήπως ἡ λο-
γικὴ τοῦ ἀτελεῖος καὶ πεπερασμένου δημοσογγήματος
τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι δυνατόν νὰ
ἐκτρέφει ὁποιαδήποτε «διόρθωσιν» εἰς τὴν Θεϊαν νο-
μοθεσίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν: «μοιχοὶ Βασιλείαν Θεοῦ

οὐ κληρονομήσουσι»; (Α' Κορινθ. Στ' 9) καὶ «πό-
νοις δὲ καὶ μοιχοῦς κρινεῖ (θα καταδικάσῃ) ὁ Θεός»;
(Ἑβρ. II' 4).

... Ἐάν χάσῃ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν τοιαύ-
των σταθμῶν ἀγνοεῖται ἢ καὶ περιφρονεῖται ὡς αἰὶν τὸ
τέλῃμα τοῦ Θεοῦ, ἀσφαλῶς θὰ καταρρεύσῃ ἀρχὴ ἢ
γόνιμα καὶ μάλιστα παταγωδῶς μία τοιαύτη ἐνότης.
(Ἡνωμένη Ἐκκλήσια). Ἀς μὴν πλανώμεθα λοιπὸν οὐ-
δὲ νὰ τρεφόμεθα μὲ αὐταπάτες ἐπ' αὐτοῦ ὁ Λόγος
τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου: «Πᾶς ὁ
ἀδικῶν μοι τοὺς λόγους ταύτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς
ἐμπαισθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ἀκοδόμησε τὴν οἰ-
κίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμνην. Καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ
ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπένευσαν οἱ ἀνέμοι καὶ προσέ-
κρυψαν τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ ἔπεσε καὶ ἦν ἡ πτώσις
αὐτῆς μεγάλη» (Ματθ. Ζ' 26, 27). Ἀφ' οὗ αὐτὰ λέγει
ὁ ἴδιος ὁ Θεός, τί ἄλλο νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς;»

(Περικοδικὸν «Νομικὸν Βῆμα», Ἀπρίλιος—Μάιος
1977, σελὶς 417).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς προστότας τῶν Ἱερῶν Μο-
νῶν καὶ Πουχαπτηρίων, τοὺς ἐφημέριους καὶ ἐκκλη-
σιαστικά συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς Διοικήσεις
τῶν Θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλη-
σίας, ὅπως μᾶς γνωρίσουν τὸ ταχύτερον καὶ σὺν ἰσχύ-
τερον τῆς 1) 14.9.77, τηλεφωνικῶς ἢ ἐγγράφως· πάσαν
ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν, ἀφαιρέσιν ἢ πρόσθεσιν στοι-
χείων πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν πρὸς ἐκτύπωσιν Ἡ-
μερολογίων τσέπης τοῦ ἔτους 1978, ἐκ τυχόν ὑπαρχόν-
των λαθῶν ἢ παραλείψεων μερικῶς ἢ ὁλικῶς σχετικῶς
μὲ ἀριθμοὺς τηλεφώνων, ἀκριβεῖς Διεθνήσεις, μέσω με-
ταβάσεως ἢ πᾶν ἕτερον χρήσιμον στοιχεῖον.

Ἐκ τῆς Διευθνήσεως Συντάξεως

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχού-
σης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς διοικητικὰς τούτων
πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικῶν καὶ
Ὑλικῶν ἢτοι ὑπόλοιπα Δ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται
πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρτίλην, ἐν
τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32 τηλ. 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων